

Jurisprudentie

BESCHIKKING VAN DE VICEPRESIDENT VAN HET HOF

24 mei 2022*

„Hogere voorziening – Kort geding – Institutioneel recht – Leden van het Europees Parlement – Voorrechten en immuniteiten – Opheffing van de parlementaire immuniteit van een lid van het Parlement – Fumus boni juris – Onpartijdigheid van de rapporteur bij de behandeling van het verzoek tot opheffing van de parlementaire immuniteit – Spoedeisendheid – Europees aanhoudingsbevel – Signalering van personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht – Uitoefening van het mandaat als lid van het Parlement – Belangenafweging”

In zaak C-629/21 P(R),

betreffende een hogere voorziening krachtens artikel 57, tweede alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ingesteld op 11 oktober 2021,

Carles Puigdemont i Casamajó, wonende te Waterloo (België),

Antoni Comín i Oliveres, wonende te Waterloo,

Clara Ponsatí i Obiols, wonende te Waterloo,

vertegenwoordigd door P. Bekaert en S. Bekaert, advocaten, en door G. Boye en J. Costa i Rosselló, abogados,

rekwiranten,

andere partijen in de procedure:

Europees Parlement, vertegenwoordigd door N. Lorenz, N. Görlitz en J.-C. Puffer als gemachtigden,

verweerder in eerste aanleg,

Koninkrijk Spanje, vertegenwoordigd door S. Centeno Huerta en A. Gavela Llopis als gemachtigden,

interveniërende partij in eerste aanleg,

geeft

* Procestaal: Engels.

DE VICEPRESIDENT VAN HET HOF,

de advocaat-generaal, M. Szpunar, gehoord,

de navolgende

Beschikking

- 1 Met hun hogere voorziening verzoeken Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres en Clara Ponsatí i Obiols om vernietiging van de beschikking van de vicepresident van het Gerecht van de Europese Unie van 30 juli 2021, Puigdemont i Casamajó e.a./Parlement (T-272/21 R, niet gepubliceerd, EU:T:2021:497; hierna: „bestreden beschikking”), houdende afwijzing van hun verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de besluiten P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 en P9_TA(2021)0061 van het Europees Parlement van 9 maart 2021 inzake de verzoeken tot opheffing van hun immuniteit (hierna gezamenlijk: „litigieuze besluiten”).
- 2 Met zijn incidentele hogere voorziening verzoekt het Koninkrijk Spanje om schrapping van de motivering in punt 43 van de bestreden beschikking.

Toepasselijke bepalingen

Kaderbesluit 2002/584

- 3 Overweging 6 van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB 2002, L 190, blz. 1, met rectificatie in PB 2020, L 118, blz. 39) luidt aldus:

„Het Europees aanhoudingsbevel waarin dit kaderbesluit voorziet, vormt de eerste tastbare toepassing op strafrechtelijk gebied van het beginsel van wederzijdse erkenning, welk beginsel de Europese Raad als hoeksteen van de gerechtelijke samenwerking beschouwt.”
- 4 Artikel 1, leden 1 en 2, van dit kaderbesluit luidt als volgt:

„1. Het Europees aanhoudingsbevel is een rechterlijke beslissing die door een lidstaat wordt uitgevaardigd met het oog op de aanhouding en de overlevering door een andere lidstaat van een persoon die gezocht wordt met het oog op strafvervolgning of uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel.

2. De lidstaten verbinden zich ertoe om, op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning en overeenkomstig de bepalingen van dit kaderbesluit, elk Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen.”
- 5 De artikelen 3 en 4 van dit kaderbesluit vermelden respectievelijk de gronden tot verplichte en tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel.
- 6 Artikel 5 van hetzelfde kaderbesluit omschrijft de garanties die de uitvaardigende lidstaat in bijzondere gevallen moet verstrekken.

7 Artikel 11, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 bepaalt:

„Wanneer een gezochte persoon wordt aangehouden, stelt de bevoegde uitvoerende rechterlijke autoriteit hem, overeenkomstig haar nationaal recht, in kennis van het bestaan en de inhoud van het Europees aanhoudingsbevel en van de mogelijkheid om met overlevering aan de uitvaardigende rechterlijke autoriteit in te stemmen.”

8 Artikel 12 van dit kaderbesluit bepaalt:

„Wanneer een persoon wordt aangehouden op grond van een Europees aanhoudingsbevel, beslist de uitvoerende rechterlijke autoriteit of betrokkene in hechtenis blijft overeenkomstig het recht van de uitvoerende lidstaat. Deze persoon kan op elk tijdstip overeenkomstig het interne recht van de uitvoerende lidstaat in voorlopige vrijheid worden gesteld, onverminderd de maatregelen die de bevoegde autoriteit van die lidstaat noodzakelijk acht om de vlucht van de gezochte persoon te voorkomen.”

9 Artikel 15, lid 1, van dit kaderbesluit luidt:

„De uitvoerende rechterlijke autoriteit beslist, binnen de termijnen en onder de voorwaarden die in dit kaderbesluit zijn gesteld, over de overlevering van de betrokkene.”

10 Artikel 17, leden 1 tot en met 5, van hetzelfde kaderbesluit luidt als volgt:

„1. Europese aanhoudingsbevelen worden met spoed behandeld en ten uitvoer gelegd.

2. Indien de gezochte persoon met zijn overlevering instemt, zou de definitieve beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel binnen tien dagen na deze instemming moeten worden genomen.

3. In de andere gevallen zou de definitieve beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel binnen 60 dagen na de aanhouding van de gezochte persoon moeten worden genomen.

4. Indien het Europees aanhoudingsbevel in specifieke gevallen niet binnen de in de leden 2 en 3 bepaalde termijnen ten uitvoer kan worden gelegd, stelt de uitvoerende rechterlijke autoriteit de uitvaardigende rechterlijke autoriteit daarvan onmiddellijk in kennis en met opgave van redenen. In dat geval kunnen de termijnen met 30 dagen worden verlengd.

5. Zolang de rechterlijke autoriteit van de uitvoerende staat geen definitieve beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel heeft genomen, verzekert zij zich ervan dat de materiële voorwaarden voor daadwerkelijke overlevering gehandhaafd blijven.”

Besluit 2007/533

11 Artikel 24, lid 1, van besluit 2007/533/JBZ van de Raad van 12 juni 2007 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (PB 2007, L 205, blz. 63) bepaalt:

„Wanneer een lidstaat van oordeel is dat gevolg geven aan een overeenkomstig artikel 26, artikel 32 of artikel 36 opgenomen signalering in strijd is met zijn nationale recht, internationale

verplichtingen of wezenlijke nationale belangen, kan hij alsnog verlangen dat de signalering wordt gemarkeerd, zodat de gevraagde maatregel op zijn grondgebied niet wordt uitgevoerd op grond van signalering. De markering wordt aangebracht door het Sirene-bureau van de signalerende lidstaat.”

12 Artikel 25 van dit besluit bepaalt:

„1. Wanneer [kaderbesluit 2002/584] van toepassing is, wordt een markering die ertoe leidt dat niet tot aanhouding kan worden overgegaan, slechts in een signalering met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering aangebracht wanneer de justitiële autoriteit die krachtens het nationale recht bevoegd is voor de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel, de tenuitvoerlegging van dat bevel heeft geweigerd op basis van een grond voor weigering van tenuitvoerlegging, en wanneer de markering is verlangd.

2. Op verzoek van een krachtens het nationale recht bevoegde justitiële autoriteit kan het, op basis van een algemene instructie of in een specifiek geval, evenwel ook nodig zijn een markering aan te brengen in een signalering met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering wanneer het duidelijk is dat de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel zal moeten worden geweigerd.”

13 Artikel 26, lid 1, van besluit 2007/533 luidt als volgt:

„Gegevens over personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht op basis van een Europees aanhoudingsbevel of die met het oog op aanhouding ten behoeve van uitlevering worden gezocht, worden opgenomen op verzoek van de rechterlijke instantie van de signalerende lidstaat.”

14 Artikel 27, lid 1, van dit besluit luidt:

„Indien een persoon met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering wordt gezocht op basis van een Europees aanhoudingsbevel, neemt de signalerende lidstaat een kopie van het originele Europees aanhoudingsbevel in SIS II op.”

15 Artikel 30 van dit besluit luidt als volgt:

„Wanneer aanhouding niet mogelijk is wegens een afwijzende beslissing door een aangezochte lidstaat overeenkomstig de procedures voor markering van artikel 24 of artikel 25, of wegens een nog niet beëindigde toetsing in het geval van een signalering met het oog op aanhouding ten behoeve van uitlevering, dient de genoemde aangezochte lidstaat de signalering te behandelen als een signalering ter fine van mededeling van de plaats waar de betrokkene zich bevindt.”

16 Artikel 31, lid 1, van hetzelfde besluit preciseert:

„Wanneer dit kaderbesluit van toepassing is, vormt een overeenkomstig artikel 26 in SIS II opgenomen signalering, in combinatie met de extra gegevens bedoeld in artikel 27, een krachtens [kaderbesluit 2002/584] uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel en heeft die signalering dezelfde gevolgen.”

Voorgeschiedenis van het geding

- 17 De voorgeschiedenis van het geding wordt uiteengezet in de punten 1 tot en met 20 van de bestreden beschikking. Zij kan ten behoeve van de onderhavige kortgedingprocedure als volgt worden samengevat.
- 18 Puigdemont i Casamajó, Comín i Oliveres en Ponsatí i Obiols waren respectievelijk president van de Generalitat de Catalunya (regionale regering van Catalonië, Spanje) en lid van de Gobierno autonómico de Cataluña (autonome regering van Catalonië, Spanje), toen Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (wet 19/2017 van het parlement van Catalonië betreffende regels voor het referendum over zelfbeschikking) van 6 september 2017 (DOGC nr. 7449A van 6 september 2017, blz. 1) en Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (wet 20/2017 van het parlement van Catalonië inzake de juridische overgang naar en de stichting van de Republiek Catalonië) van 8 september 2017 (DOGC nr.7451A van 8 september 2017, blz. 1) werden vastgesteld, en op 1 oktober 2017 het referendum over zelfbeschikking werd gehouden dat was voorzien in de eerste van deze twee wetten, waarvan de bepalingen intussen waren opgeschort door een beslissing van de Tribunal Constitucional (grondwettelijk hof, Spanje).
- 19 Nadat voornoemde wetten waren vastgesteld en het referendum over zelfbeschikking was gehouden, hebben het Ministerio Fiscal (openbaar ministerie, Spanje), de Abogado del Estado (landsadvocaat, Spanje) en de Partido Político VOX (politieke partij VOX) strafvervolging ingesteld tegen een aantal personen, onder wie rekwiranten, omdat deze personen volgens hen feiten hadden gepleegd die onder meer onder het strafbare feit „opruiming” vielen.
- 20 Rekwiranten hebben zich daarna kandidaat gesteld bij de verkiezingen van de leden van het Europees Parlement. Bij besluit van 13 juni 2019 heeft de Junta Electoral Central (centrale kiescommissie van Spanje) officieel bekendgemaakt welke kandidaten bij de verkiezingen van 26 mei 2019 in het Parlement waren verkozen, onder wie Puigdemont i Casamajó en Comín i Oliveres.
- 21 Op 17 juni 2019 heeft de Junta Electoral Central rekwiranten de mogelijkheid ontzegd om de eed of gelofte van trouw aan de Spaanse grondwet af te leggen, zoals vereist krachtens Spaans recht, en het Parlement in kennis gesteld van de lijst van de in Spanje verkozen kandidaten, waarop Puigdemont i Casamajó en Comín i Oliveres niet voorkwamen. Op 27 juni 2019 heeft de voorzitter van het Parlement hen geïnformeerd dat hij hen niet als toekomstige leden van het Parlement kon behandelen.
- 22 De onderzoeksrechter van de strafkamer van de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje) heeft op 14 oktober 2019 tegen Puigdemont i Casamajó en Comín i Oliveres, en op 4 november 2019 tegen Ponsatí i Obiols Europese aanhoudingsbevelen uitgevaardigd.
- 23 Op 10 januari 2020 heeft de voorzitter van de Tweede kamer van de Tribunal Supremo, naar aanleiding van een beschikking van diezelfde dag van de onderzoeksrechter van de strafkamer van de Tribunal Supremo, bij het Parlement een verzoek tot opheffing van de parlementaire immuniteit van Puigdemont i Casamajó en Comín i Oliveres ingediend.

- 24 Tijdens de plenaire zitting van 13 januari 2020 heeft het Parlement, naar aanleiding van het arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), nota genomen van de verkiezing van Puigdemont i Casamajó en Comín i Oliveres als afgevaardigden met ingang van 2 juli 2019.
- 25 Op 16 januari 2020 heeft de vicevoorzitter van het Parlement in de plenaire zitting kennisgegeven van de verzoeken tot opheffing van de immuniteit van Puigdemont i Casamajó en Comín i Oliveres en deze verzoeken doorverwezen naar de bevoegde commissie, te weten de Commissie juridische zaken van het Parlement (hierna: „Commissie JURI”).
- 26 Op 4 februari 2020 heeft de voorzitter van de Tweede kamer van de Tribunal Supremo, naar aanleiding van een beschikking van diezelfde dag van de onderzoeksrechter van de strafkamer van deze rechterlijke instantie, bij het Parlement een verzoek tot opheffing van de parlementaire immuniteit van Ponsatí i Obiols ingediend.
- 27 Op 10 februari 2020 heeft het Parlement, na de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie op 31 januari 2020, nota genomen van de verkiezing van Ponsatí i Obiols als afgevaardigde met ingang van 1 februari 2020.
- 28 Op 13 februari 2020 heeft de vicevoorzitter van het Parlement in de plenaire zitting kennisgegeven van het verzoek tot opheffing van de immuniteit van Ponsatí i Obiols en dit verzoek doorverwezen naar de Commissie JURI.
- 29 Nadat rekwiranten hun opmerkingen bij het Parlement hadden ingediend en door de Commissie JURI waren gehoord, heeft deze commissie op 23 februari 2021 de verslagen A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 en A 9-0022/2021 betreffende de verzoeken tot opheffing van de immuniteit van rekwiranten vastgesteld. Bij de litigieuze besluiten heeft het Parlement de immuniteit van rekwiranten op grond van artikel 9, eerste alinea, onder b), van Protocol nr. 7 betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie (PB 2012, C 326, blz. 266, hierna: „Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie”) opgeheven.

Procedure bij het Gerecht en bestreden beschikking

- 30 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 19 mei 2021, hebben rekwiranten een beroep tot nietigverklaring van de litigieuze besluiten ingesteld.
- 31 Bij afzonderlijke akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 26 mei 2021, hebben rekwiranten een verzoek in kort geding ingediend tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten.
- 32 Bij beschikking van 2 juni 2021, Puigdemont i Casamajó e.a./Parlement (T-272/21 R, niet gepubliceerd), vastgesteld krachtens artikel 157, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, heeft de vicepresident van het Gerecht de opschorting van de tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten bevolen tot de datum van de beschikking waardoor een einde komt aan de bij het Gerecht ingediende kortgedingprocedure.
- 33 Bij beslissing van 24 juni 2021 heeft de vicepresident van het Gerecht het Koninkrijk Spanje toegelaten tot interventie aan de zijde van het Parlement.

- 34 Bij de bestreden beschikking heeft de vicepresident van het Gerecht het door rekwiranten ingediende verzoek in kort geding afgewezen.
- 35 Daartoe was de vicepresident van het Gerecht in punt 38 van deze beschikking van oordeel dat moest worden onderzocht of aan de voorwaarde van spoedeisendheid was voldaan.
- 36 Op dit punt heeft hij om te beginnen in punt 42 van de bestreden beschikking geoordeeld dat alleen moest worden gekeken naar de objectieve gevolgen van de litigieuze besluiten, vastgesteld in het licht van de inhoud ervan, en dat het gestelde gebrek aan duidelijkheid van die besluiten niet kon volstaan om de ernst en het onherstelbare karakter van de door rekwiranten aangevoerde schade aan te tonen.
- 37 In de tweede plaats heeft de vicepresident van het Gerecht in punt 43 van deze beschikking geoordeeld dat rekwiranten zich niet konden beroepen op een vermeend risico te worden aangehouden wanneer zij zich verplaatsten om een parlementaire zitting in Straatsburg (Frankrijk) bij te wonen dan wel daarvan terug te keren, aangezien dergelijke reizen onder de immuniteit vallen waarin artikel 9, tweede alinea, van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie voorziet, welke immuniteit rekwiranten nog steeds genieten.
- 38 In de derde plaats heeft de vicepresident van het Gerecht onderzocht of aan de voorwaarde aangaande de spoedeisendheid kon worden geacht te zijn voldaan, wegens ten eerste, het vermeende bestaan van een risico van een onmiddellijke aanhouding van rekwiranten als gevolg van de gecombineerde werking van de litigieuze besluiten, en ten tweede de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen en de signaleringen van personen die worden gezocht met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering, die met betrekking tot rekwiranten zijn verricht (hierna: „signaleringen in SIS II”).
- 39 In punt 45 van de bestreden beschikking heeft de vicepresident van het Gerecht benadrukt dat de rechterlijke instanties van de uitvoerende lidstaat met name de mogelijkheid hebben om, onder de voorwaarden waarin de artikelen 3 en 4 van kaderbesluit 2002/584 voorzien, de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel te weigeren, en dat de gezochte persoon de mogelijkheid heeft om niet met zijn overlevering in te stemmen, zodat het aan de uitvoerende rechterlijke autoriteit staat om over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel te beslissen. Hij heeft daaruit afgeleid dat het ontstaan van de door rekwiranten aangevoerde schade afhangt van meerdere factoren.
- 40 In punt 46 van de bestreden beschikking heeft de vicepresident van het Gerecht vastgesteld dat rekwiranten niet hadden aangetoond dat hun aanhouding of, a fortiori, hun overlevering aan de Spaanse autoriteiten met een zekere mate van waarschijnlijkheid viel te voorzien.
- 41 Hierover was hij in punt 47 van deze beschikking van oordeel dat rekwiranten geen enkel bewijs hadden geleverd waarin wordt aangetoond dat de uitvoerende rechterlijke autoriteiten, en met name die van hun lidstaat van verblijf, te weten het Koninkrijk België, de tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen op een zodanige wijze ten uitvoer wilden leggen dat de aangevoerde schade met een voldoende mate van waarschijnlijkheid zou ontstaan.
- 42 Na in de punten 48 tot en met 50 van de bestreden beschikking te hebben gewezen op het feit dat na de vaststelling van de litigieuze besluiten door de uitvoerende rechterlijke autoriteiten geen stappen waren ondernomen, alsmede op de door de Belgische autoriteiten genomen maatregelen, heeft de vicepresident van het Gerecht in de punten 51 en 53 van deze beschikking

gepreciseerd dat de Tribunal Supremo een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU bij het Hof had ingediend, welk verzoek was geregistreerd als zaak C-158/21, hetgeen meebracht dat de behandeling van de nationale procedure was geschorst totdat het Hof uitspraak had gedaan. Hij heeft daaruit in punt 53 van deze beschikking afgeleid dat de tenuitvoerlegging van de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen was opgeschort.

- 43 Bovendien was de vicepresident van het Gerecht in punt 55 van de bestreden beschikking van oordeel dat rekwiranten geen enkel element hadden ingebracht op grond waarvan de constatering dat deze tenuitvoerlegging was opgeschort in twijfel kon worden getrokken, en dat in het bijzonder de omstandigheid dat het Koninkrijk Spanje de signaleringen niet uit SIS II had verwijderd, niet op deze constatering van invloed was.
- 44 Gelet op al deze overwegingen heeft de vicepresident van het Gerecht in punt 58 van de bestreden beschikking vastgesteld dat rekwiranten niet hadden aangetoond dat aan de voorwaarde van spoedeisendheid was voldaan, aangezien de door hen aangevoerde ernstige en onherstelbare schade, als zodanig, niet bleek te kunnen worden aangemerkt als schade die vaststond dan wel met een voldoende mate van waarschijnlijkheid was aangetoond.

Conclusies van partijen

Conclusies in de hogere voorziening

- 45 Rekwiranten verzoeken het Hof:
- de bestreden beschikking te vernietigen;
 - de litigieuze besluiten op te schorten in afwachting van een uitspraak op het beroep in zaak T-272/21;
 - subsidiair de zaak naar het Gerecht terug te verwijzen, en
 - de beslissing omtrent de kosten aan te houden.
- 46 Het Parlement verzoekt het Hof:
- de hogere voorziening af te wijzen, en
 - rekwiranten in de kosten van de kortgedingprocedure bij het Gerecht en die van de procedure in hogere voorziening te verwijzen.
- 47 Het Koninkrijk Spanje verzoekt het Hof:
- de hogere voorziening niet-ontvankelijk te verklaren, omdat het daarbij ook om feiten gaat die dateren van na de bestreden beschikking dan wel daarin wordt verzocht om een onterecht nieuw onderzoek;
 - de hogere voorziening af te wijzen, met vervanging van de motivering van de bestreden beschikking in punt 43 en in de eerste volzin van punt 52 ervan;

- subsidiair de hogere voorziening af te wijzen, en
- rekwiranten te verwijzen in de kosten.

Conclusies in de incidentele hogere voorziening

- 48 Met zijn incidentele hogere voorziening verzoekt het Koninkrijk Spanje de motivering in punt 43 van de bestreden beschikking te schrappen.
- 49 Rekwiranten verzoeken het Hof:
- de incidentele hogere voorziening niet-ontvankelijk te verklaren;
 - subsidiair deze hogere voorziening af te wijzen, en
 - het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.
- 50 Het Parlement verzoekt het Hof:
- de incidentele hogere voorziening niet ontvankelijk te verklaren, en
 - het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten van deze incidentele hogere voorziening.

Hogere voorziening

- 51 Ter onderbouwing van hun hogere voorziening voeren rekwiranten twee middelen aan, die eraan zijn ontleend dat de vicepresident van het Gerecht blijk zou hebben gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door er ten eerste aan voorbij te gaan dat ernstige en onherstelbare schade kon ontstaan voordat er enige definitieve beslissing over de tenuitvoerlegging van de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen was genomen, en door in de tweede plaats vast te stellen dat de aangevoerde schade niet met een voldoende mate van waarschijnlijkheid kon worden voorzien.
- 52 Het Koninkrijk Spanje en het Parlement verzoeken het Hof om de motivering te vervangen.

Ontvankelijkheid van de hogere voorziening

Argumentatie

- 53 Het Koninkrijk Spanje betwist om te beginnen de ontvankelijkheid van de hogere voorziening.
- 54 Daartoe voert het ten eerste aan dat rekwiranten zich beroepen op feiten die dateren van na de bestreden beschikking en in het kader van deze hogere voorziening niet met succes kunnen worden aangevoerd. In de tweede plaats gaan volgens hem de verzoeken van rekwiranten verder dan het voorwerp van een kortgedingprocedure, voor zover deze verzoeken de opschorting van de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen beogen. In de derde plaats heeft een aantal argumenten van rekwiranten tot doel door de vicepresident van het Gerecht

gegeven feitelijke beoordelingen in twijfel te trekken. In de vierde plaats moet het Hof, ingeval het de bestreden beschikking zou vernietigen, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht, aangezien het Gerecht slechts een van de drie voor het nemen van voorlopige maatregelen geldende voorwaarden heeft onderzocht.

Beoordeling

- 55 In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de argumenten van het Koninkrijk Spanje betreffende het inroepen van feiten die dateren van na de bestreden beschikking en de betwisting van door de vicepresident van het Gerecht gegeven feitelijke beoordelingen niet zien op de hogere voorziening in haar geheel, maar alleen op een aantal argumenten die ter onderbouwing daarvan naar voren zijn gebracht.
- 56 Daarom kunnen deze argumenten van het Koninkrijk Spanje in elk geval geen redenen vormen voor de niet-ontvankelijkheid van deze hogere voorziening in haar geheel.
- 57 In de tweede plaats kan deze hogere voorziening niet worden geacht te beogen dat het Hof de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen opschort, aangezien de conclusies in de hogere voorziening uitsluitend strekken tot vernietiging van de bestreden beschikking en eventueel tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten.
- 58 In de derde plaats, zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat, zoals het Koninkrijk Spanje betoogt, dit geding bij vernietiging van de bestreden beschikking niet in staat van wijzen is, dan nog brengt dit mee dat de zaak in dat geval overeenkomstig artikel 61, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie moet worden terugverwezen naar het Gerecht. Deze omstandigheid kan echter niet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van de door rekwiranten ingestelde hogere voorziening.
- 59 Bijgevolg is er geen aanleiding om de hogere voorziening in haar geheel niet-ontvankelijk te verklaren.

Eerste middel

Argumentatie

- 60 Met hun eerste middel voeren rekwiranten aan dat de vicepresident van het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door eraan voorbij te gaan dat ernstige en onherstelbare schade kon ontstaan voordat er enige definitieve beslissing over de tenuitvoerlegging van de tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen was genomen.
- 61 Primair voeren rekwiranten dan ook aan dat verschillende punten van de bestreden beschikking gebaseerd zijn op de veronderstelling dat alleen de overlevering van rekwiranten aan het Koninkrijk Spanje ernstige en onherstelbare schade zou opleveren.
- 62 Zo heeft de vicepresident van het Gerecht in punt 45 van de bestreden beschikking enkel rekening gehouden met de eventuele schade als gevolg van een overlevering van rekwiranten aan de Spaanse autoriteiten. Ernstige en onherstelbare schade ontstaat echter al in geval van aanhouding of hechtenis van rekwiranten, zelfs voor een beperkte periode, temeer daar dat risico bestaat bij

iedere verplaatsing op het grondgebied van een lidstaat. Rekwiranten zouden kunnen worden aangehouden met het oog op de tenuitvoerlegging van de tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen dan wel op grond van de signaleringen in SIS II. Bovendien kan de uitvoerende rechterlijke autoriteit daarna, overeenkomstig artikel 12 van kaderbesluit 2002/584, voortzetting van hun hechtenis bevelen. De aanhouding en de hechtenis van Puigdemont i Casamajó op Sardinië (Italië) op 23 september 2021 getuigt ervan dat de argumentatie van rekwiranten gegrond is.

- 63 De punten 47 tot en met 49, 56 en 57 van de bestreden beschikking zijn ook gebaseerd op de veronderstelling dat de aanhouding van rekwiranten geen ernstige en onherstelbare schade kan opleveren. Evenzo is een dergelijke aanhouding in punt 60 van deze beschikking omschreven als een voorbeeld van een situatie waarin de aangevoerde schade zou kunnen optreden en niet als een situatie waarin deze schade zich al heeft voorgedaan.
- 64 Subsidiair brengen rekwiranten naar voren dat de constatering betreffende kaderbesluit 2002/584 in punt 45 van de bestreden beschikking niet kunnen aantonen dat de schade als gevolg van een eventuele aanhouding van rekwiranten afhangt van meerdere factoren.
- 65 Volgens het Parlement en het Koninkrijk Spanje moet het eerste middel worden afgewezen.
- 66 Het Parlement stelt om te beginnen dat dit middel deels berust op argumenten die niet-ontvankelijk moeten worden verklaard, omdat zij berusten op feiten die dateren van na de bestreden beschikking dan wel bedoeld zijn om door de vicepresident van het Gerecht gegeven feitelijke beoordelingen te bestrijden. Het Koninkrijk Spanje brengt ook naar voren dat de bestreden beoordelingen van de vicepresident van het Gerecht betrekking hebben op de beoordeling van bewijs.
- 67 Bovendien is het eerste middel gebaseerd op een onjuiste lezing van de bestreden beschikking, aangezien de vicepresident van het Gerecht geen standpunt heeft ingenomen over de vraag of de aanhouding van rekwiranten of hun overlevering aan de Spaanse autoriteiten moet worden aangemerkt als „ernstige of onherstelbare schade”. De vicepresident van het Gerecht heeft overigens terecht geoordeeld dat het ontstaan van de door rekwiranten aangevoerde schade afhangt van meerdere factoren. De litigieuze besluiten zijn namelijk niet de doorslaggevende oorzaak van deze schade.
- 68 Het Koninkrijk Spanje stelt voor punt 45 van de bestreden beschikking in die zin uit te leggen dat de litigieuze besluiten niet de doorslaggevende oorzaak zijn van de door rekwiranten aangevoerde schade. Deze schade vloeit in feite voort uit hun besluit om Spanje te ontvluchten en uit de nationale maatregelen die als gevolg van dat besluit zijn genomen.

Beoordeling

- 69 Om te beginnen moeten de argumenten van het Parlement en het Koninkrijk Spanje die de ontvankelijkheid van het eerste middel aanvechten, worden onderzocht.
- 70 Ten eerste is het van belang in herinnering te brengen dat blijkens artikel 256, lid 1, tweede alinea, VWEU en artikel 58, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van de Europese Unie de hogere voorziening beperkt is tot rechtsvragen. Het Gerecht is dan ook als enige bevoegd om de relevante feiten en het aan hem voorgelegde bewijs vast te stellen en te beoordelen. De beoordeling van deze feiten en dit bewijs is dus, behoudens het geval dat zij onjuist worden

opgevat, geen rechtsvraag die als zodanig door het Hof in het kader van een hogere voorziening mag worden getoetst [zie, naar analogie, beschikking van de vicepresident van het Hof van 30 november 2021, Land Rheinland-Pfalz/Deutsche Lufthansa, C-466/21 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2021:972, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

- 71 In casu wordt met de primair ter ondersteuning van hun eerste middel door rekwiranten aangevoerde argumentatie beoogd vast te stellen dat de bestreden beschikking op een onjuiste juridische kwalificatie van de feiten berust voor zover de vicepresident van het Gerecht heeft geoordeeld dat hun eventuele aanhouding geen ernstige en onherstelbare schade oplevert. Subsidiar voeren rekwiranten in wezen aan dat de vicepresident van het Gerecht wegens een verkeerde uitlegging van kaderbesluit 2002/584 onjuist heeft geoordeeld over de gevolgen die dit kaderbesluit verbindt aan Europese aanhoudingsbevelen zoals die welke tegen hen zijn uitgevaardigd.
- 72 Bijgevolg moet het argument dat het eerste middel niet-ontvankelijk moet worden verklaard, voor zover daarmee wordt beoogd de door de vicepresident van het Gerecht gegeven feitelijke beoordelingen in twijfel te trekken, worden afgewezen.
- 73 Ten tweede kan – aangezien het toezicht van het Hof in het kader van een hogere voorziening volgens zijn vaste rechtspraak beperkt is tot de toetsing van de rechtsbeslissing die is gegeven ten aanzien van de middelen en argumenten die voor de rechter in eerste aanleg zijn behandeld – een partij een middel dan wel een argument dat zij niet voor het Gerecht heeft aangevoerd niet voor het eerst voor het Hof aanvoeren [beschikking van de vicepresident van het Hof van 17 december 2020, Anglo Austrian AAB en Belegging-Maatschappij „Far-East”/ECB, C-207/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:1057, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 74 Daarom kunnen rekwiranten zich voor het Hof niet met succes beroepen op argumenten die zijn gebaseerd op feiten die dateren van na de bestreden beschikking. Bijgevolg moet het argument dat de aanhouding en de hechtenis van Puigdemont i Casamajó op Sardinië aantonen dat het risico waaraan rekwiranten worden blootgesteld reëel is, niet-ontvankelijk worden verklaard.
- 75 Wat het onderzoek ten gronde van het eerste middel betreft, moet eraan worden herinnerd dat, zoals de vicepresident van het Gerecht in de punten 39 en 40 van de bestreden beschikking heeft benadrukt, de procedure in kort geding ertoe strekt de volle werking van de toekomstige definitieve uitspraak te waarborgen, teneinde een lacune in de door het Hof verzekerde rechtsbescherming te voorkomen. Om deze doelstelling te verwezenlijken moet de spoedeisendheid worden getoetst aan de hand van de vraag of een voorlopige beslissing noodzakelijk is ter voorkoming van ernstige en onherstelbare schade voor de partij die om de voorlopige bescherming verzoekt. Het staat aan deze partij om het bewijs aan te dragen dat zij een dergelijke schade zou lijden indien zij de uitkomst van de procedure in de hoofdzaak moet afwachten. Het is weliswaar juist dat het bewijs geen absolute zekerheid behoeft te verschaffen omtrent het intreden en de dreiging van de gestelde schade, en dat daarvoor volstaat dat deze schade met een voldoende mate van waarschijnlijkheid kan worden voorzien, maar dat neemt niet weg dat de partij die om een voorlopige maatregel verzoekt, gehouden blijft om de feiten te bewijzen die worden geacht ten grondslag te liggen aan de kans op die schade [beschikking van de vicepresident van het Hof van 16 juli 2021, Symrise/ECHA, C-282/21 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2021:631, punt 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

- 76 Teneinde te beoordelen of aan de voorwaarde van spoedeisendheid was voldaan, heeft de vicepresident van het Gerecht in punt 45 van de bestreden beschikking opgemerkt dat het ontstaan van de „door rekwiranten aangevoerde schade” afhing van meerdere factoren.
- 77 Uit punt 41 van de bestreden beschikking blijkt expliciet dat de door rekwiranten bij het Gerecht aangevoerde schade volgens hen voortvloeide uit het risico te worden aangehouden en aan de Spaanse autoriteiten te worden overgeleverd. Bovendien wordt de argumentatie van rekwiranten inzake deze schade in punt 44 van deze beschikking gepresenteerd als gebaseerd op het feit dat niet kon worden uitgesloten dat zij onmiddellijk konden worden aangehouden.
- 78 In die context moet punt 45 van de bestreden beschikking aldus worden opgevat dat hierin wordt bevestigd dat de aanhouding en overlevering van rekwiranten aan de Spaanse autoriteiten afhankelijk waren van een samenloop van meerdere factoren.
- 79 Door dit vast te stellen heeft de vicepresident van het Gerecht dus geenszins uitgesloten dat een eventuele aanhouding van rekwiranten hun ernstige en onherstelbare schade kon toebrengen.
- 80 Bijgevolg berust de primaire argumentatie ter onderbouwing van het eerste middel, voor zover zij betrekking heeft op punt 45 van de bestreden beschikking, op een onjuiste lezing van deze beschikking en moet zij om die reden worden afgewezen.
- 81 Hetzelfde geldt voor zover die argumentatie betrekking heeft op de punten 47 tot en met 49, 56 en 57 van deze beschikking, aangezien uit punt 46 ervan voortvloeit dat deze punten met name beogen vast te stellen dat rekwiranten niet hebben aangetoond dat de aanhouding van rekwiranten met een voldoende mate van waarschijnlijkheid kon worden voorzien.
- 82 Punt 60 van de bestreden beschikking lijkt echter in tegenspraak met de redenering in de punten 44 tot en met 58, doordat hierin een eventuele aanhouding van rekwiranten niet wordt gepresenteerd als element dat erop wijst dat de aangevoerde schade is ontstaan, maar alleen om aan te geven dat het voldoende waarschijnlijk is dat deze schade ontstaat.
- 83 Toch moet de fout die de vicepresident van het Gerecht daarmee heeft begaan als irrelevant worden beschouwd. Punt 60 van de bestreden beschikking is namelijk een overweging ten overvloede, aangezien daarmee niet wordt beoogd om de in punt 59 van deze beschikking uiteengezette beslissing tot afwijzing van het verzoek in kort geding te rechtvaardigen, maar enkel om rekwiranten eraan te herinneren dat zij ongeacht deze beslissing de mogelijkheid hebben om opnieuw een verzoek in kort geding in te dienen dat op nieuwe feiten is gebaseerd.
- 84 Bijgevolg moet de argumentatie die primair ter onderbouwing van het eerste middel is aangevoerd deels ongegrond en deels niet ter zake dienend worden verklaard.
- 85 Wat de subsidiair ter ondersteuning van dit middel aangevoerde argumentatie betreft, moet worden opgemerkt dat de vicepresident van het Gerecht, om in punt 45 van de bestreden beschikking vast te stellen dat het ontstaan van de door rekwiranten aangevoerde schade afhankelijk was van een samenloop van meerdere factoren, zich ten eerste heeft gebaseerd op de aan de rechterlijke autoriteiten van de uitvoerende lidstaat toekomstige bevoegdheid om de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel te weigeren en ten tweede op het feit dat voor de overlevering van de gezochte persoon een beslissing van deze autoriteiten vereist is ingeval deze persoon niet met zijn overlevering instemt.

- 86 Aangezien punt 45 van de bestreden beschikking in die zin uitsluitend naar een aantal mechanismen in kaderbesluit 2002/584 verwijst, kan het, anders dan het Parlement en het Koninkrijk Spanje betogen, niet aldus worden opgevat dat hierin wordt vastgesteld dat niet de litigieuze besluiten, maar de door deze lidstaat genomen nationale maatregelen de doorslaggevende oorzaak zijn van de door rekwiranten aangevoerde schade.
- 87 Uit punt 78 van deze beschikking blijkt juist dat punt 45 van de bestreden beschikking aldus moet worden gelezen dat hierin met name wordt bevestigd dat de in dit punt genoemde mechanismen uit kaderbesluit 2002/584 impliceren dat de aanhouding van rekwiranten afhangt van andere factoren dan de opheffing van hun parlementaire immuniteit als gevolg van de litigieuze besluiten.
- 88 Blijkens artikel 1, lid 1, van dit kaderbesluit is het Europees aanhoudingsbevel een rechterlijke beslissing die door een lidstaat wordt uitgevaardigd „met het oog op de aanhouding en de overlevering” door een andere lidstaat van een persoon die gezocht wordt.
- 89 Bovendien vloeit uit artikel 11, lid 1, en artikel 17, lid 3, van dit kaderbesluit voort dat de procedure voor de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel normaliter plaatsvindt na de aanhouding van de gezochte persoon door de autoriteiten van de uitvoerende lidstaat.
- 90 Deze uitlegging vindt steun in de in artikel 12 van hetzelfde kaderbesluit neergelegde regel dat wanneer een persoon wordt aangehouden op grond van een Europees aanhoudingsbevel, de uitvoerende rechterlijke autoriteit beslist of „betrokkene in hechtenis blijft”.
- 91 Daarenboven vloeit uit artikel 12 en artikel 17, lid 5, van kaderbesluit 2002/584 voort dat, wanneer de uitvoerende rechterlijke autoriteit besluit een einde te maken aan de hechtenis van de gezochte persoon, zij zijn voorlopige invrijheidstelling vergezeld dient te doen gaan van de maatregelen die zij nodig acht om zijn vlucht te voorkomen, en zich ervan te vergewissen dat de materiële voorwaarden voor zijn daadwerkelijke overlevering gehandhaafd blijven zolang geen definitieve beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel is genomen (arrest van 16 juli 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punt 63).
- 92 De beslissing aangaande de overlevering, waarnaar punt 45 van de bestreden beschikking verwijst, wordt dan weer, overeenkomstig de artikelen 15 en 17 van kaderbesluit 2002/584, genomen aan het einde van de procedure voor de tenuitvoerlegging van dit aanhoudingsbevel, dat wil zeggen na aanhouding van de gezochte persoon en na vaststelling van de beslissingen over de voortzetting van diens hechtenis of diens voorlopige invrijheidsstelling.
- 93 Derhalve heeft de vicepresident van het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met zijn oordeel dat de in dit punt 45 bedoelde bevoegdheden van de uitvoerende rechterlijke autoriteiten het mogelijk maakten vast te stellen dat dat de aanhouding van rekwiranten afhankelijk was van een samenloop van meerdere factoren.
- 94 Het eerste middel moet dus worden aanvaard, voor zover het betrekking heeft op punt 45 van de bestreden beschikking.
- 95 Niettemin leidt de vaststelling dat in punt 45 van deze beschikking blijk is gegeven van een onjuiste rechtsopvatting op zichzelf niet tot de vernietiging van deze beschikking, aangezien ook de in de punten 46 tot en met 57 genoemde motivering het dictum van de beschikking kan onderbouwen. Bijgevolg moet het tweede middel van de hogere voorziening worden onderzocht.

Tweede middel

Argumentatie

- 96 Het tweede middel kent vijf onderdelen. Allereerst moeten de eerste drie onderdelen van dit middel gezamenlijk worden onderzocht.
- 97 Met het eerste onderdeel van dit middel stellen rekwiranten dat de signaleringen in SIS II volstonden om vast te stellen dat zij een reële kans liepen om te worden aangehouden en hierdoor ernstige en onherstelbare schade te lijden. Volgens hen zullen de politiediensten van de lidstaten die geen markeringen van de betrokken signaleringen in SIS II hebben aangebracht overeenkomstig artikel 25, lid 2, van kaderbesluit 2007/533, namelijk tot die aanhouding overgaan. De vicepresident van het Gerecht zou derhalve blijk hebben gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in punt 55 van de bestreden beschikking geen relevantie aan de signaleringen in SIS II toe te kennen.
- 98 Met het tweede onderdeel van het tweede middel brengen rekwiranten naar voren dat de vicepresident van het Gerecht een te zware bewijslast heeft opgelegd door te eisen dat zij bewijs leverden voor het voornemen van de lidstaten om tot hun aanhouding over te gaan, hoewel vaststond dat zij in SIS II waren gesignaleerd. De enige „stap” die de lidstaten voor de tenuitvoerlegging van deze signalering konden nemen, was immers de aanhouding van rekwiranten.
- 99 Met het derde onderdeel van het tweede middel betogen rekwiranten dat de omstandigheid dat de tenuitvoerlegging van de tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen is opgeschort, niet afdoet aan de kans dat de aangevoerde schade waarschijnlijk ontstaat. De vicepresident van het Gerecht heeft zich gebaseerd op hetgeen de Spaanse autoriteiten zouden moeten doen, terwijl hij zich had moeten baseren op wat zij daadwerkelijk hebben gedaan. Zelfs al hadden deze autoriteiten de signaleringen in SIS II moeten opschorten, volstond de omstandigheid dat deze signaleringen nog steeds actief waren om vast te stellen dat de gestelde schade waarschijnlijk zou ontstaan. Mededelingen van de onderzoeksrechter van de Tribunal Supremo aan de Franse en de Italiaanse autoriteiten bevestigden deze analyse.
- 100 Het Parlement en het Koninkrijk Spanje concluderen tot afwijzing van de eerste drie onderdelen van het tweede middel.
- 101 Volgens het Parlement moeten de eerste drie onderdelen van dit middel, althans ten dele, niet-ontvankelijk worden verklaard, aangezien zij om te beginnen slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoekschrift beogen, zij voorts feitelijke beoordelingen van de vicepresident van het Gerecht in twijfel trekken, en zij ten slotte zijn gebaseerd op feitelijke omstandigheden die niet in eerste aanleg zijn aangevoerd. Bovendien hebben het eerste en het derde onderdeel van dit middel geen betrekking op punten van de bestreden beschikking waarnaar zij verwijzen.
- 102 Volgens het Koninkrijk Spanje hebben rekwiranten zich in het verzoek in kort geding niet gebaseerd op de signaleringen in SIS II of op de noodzaak om rekening te houden met het risico dat zij in een andere lidstaat dan het Koninkrijk België, het Koninkrijk Spanje of de Franse Republiek worden aangehouden. Deze lidstaat meent dan ook dat de op deze signaleringen of op

dit risico gebaseerde argumenten hierdoor niet-ontvankelijk moeten worden verklaard. Datzelfde moet gelden voor de argumenten die zijn gebaseerd op de mededelingen van de onderzoeksrechter van de Tribunal Supremo waarop rekwiranten zich beroepen.

- 103 Het Koninkrijk Spanje betoogt voorts dat de door rekwiranten aangevoerde regels niet kunnen afdoen aan de vaststelling van de vicepresident van het Gerecht dat het risico dat rekwiranten aan de Spaanse autoriteiten worden overgeleverd kan worden uitgesloten doordat de Belgische autoriteiten de tenuitvoerlegging van de tegen uitgevaardigde aanhoudingsbevelen hebben opgeschort.
- 104 Voorts zijn het Parlement en het Koninkrijk Spanje van mening dat de vicepresident van het Gerecht geen te hoge bewijsstandaard heeft opgelegd en veeleer alleen maar de vaste rechtspraak van het Hof heeft toegepast op grond waarvan de aangevoerde schade met een voldoende mate van waarschijnlijkheid voorzienbaar moet zijn.
- 105 In elk geval betoogt het Parlement dat het eerste en het tweede onderdeel van het tweede middel niet relevant zijn, aangezien rekwiranten niet de overwegingen van de vicepresident van het Gerecht betreffende de schorsing van de behandeling van de in Spanje gevoerde strafprocedure aanvechten, terwijl deze overwegingen voldoende zijn om de afwijzing van het verzoek in kort geding te rechtvaardigen.

Beoordeling

- 106 Wat betreft de argumenten waarmee het Parlement en het Koninkrijk Spanje de ontvankelijkheid van de eerste drie onderdelen van het tweede middel aanvechten, moet om te beginnen in herinnering worden gebracht dat een hogere voorziening, overeenkomstig artikel 256, lid 1, VWEU, artikel 58, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie en artikel 168, lid 1, onder d), van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, duidelijk moet aangeven tegen welke onderdelen van het arrest of de beschikking waarvan de vernietiging wordt gevorderd zij is gericht en welke argumenten rechtens die vordering specifiek staven. Een hogere voorziening die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten herhaalt, en zelfs geen argumenten naar voren brengt waarmee specifiek wordt aangegeven op welk punt het bestreden arrest op een onjuiste rechtsopvatting zou berusten, voldoet niet aan dit vereiste. Een dergelijke hogere voorziening beoogt immers in werkelijkheid slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoek, iets waartoe het Hof niet bevoegd is [beschikking van de vicepresident van het Hof van 10 januari 2018, Commissie/RW, C-442/17 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2018:6, punt 66 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 107 In casu blijkt dat rekwiranten met de eerste drie onderdelen van het tweede middel aangeven op welke verschillende punten het bestreden arrest op een onjuiste rechtsopvatting zou berusten, en een reeks argumenten rechtens naar voren brengen om deze onjuiste rechtsopvattingen daadwerkelijk aan te tonen. Bijgevolg kunnen deze eerste drie onderdelen niet worden geacht slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoek in kort geding te beogen.
- 108 Ook het argument van het Parlement, dat het eerste en het derde onderdeel van het tweede middel niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat deze onderdelen geen betrekking hebben op specifieke punten van de bestreden beschikking, dient te worden afgewezen.

- 109 Ten eerste blijkt ondubbelzinnig uit de hogere voorziening dat het eerste onderdeel van het tweede middel vraagtekens stelt bij de beoordeling van de vicepresident van het Gerecht in de punten 46 tot en met 57 van de bestreden beschikking, volgens welke de door rekwiranten aangevoerde schade niet met een voldoende mate van waarschijnlijkheid viel te voorzien, ook al waren zij in SIS II gesignaleerd.
- 110 Ten tweede vloeit duidelijk uit de hogere voorziening voort dat het derde onderdeel van het tweede middel betrekking heeft op de punten 52 tot en met 56 van de bestreden beschikking, waarin de vicepresident van het Gerecht een uiteenzetting heeft gegeven van de gevolgen die aan de schorsing van de behandeling van de in Spanje ingestelde strafprocedure moeten worden toegekend.
- 111 In de tweede plaats kan het Hof, zoals in punt 70 van de onderhavige beschikking in herinnering is gebracht, bij het onderzoek van de hogere voorziening weliswaar niet de beoordeling van de feiten en het bewijsmateriaal van het Gerecht ter discussie stellen, maar de eerste drie onderdelen van het tweede middel kunnen niet worden geacht die beoordeling aan te vechten.
- 112 In het eerste en het derde onderdeel van dit middel laken rekwiranten het feit dat de vicepresident van het Gerecht voor het vaststellen van de spoedeisendheid de voorwaarde heeft toegepast dat de aangevoerde schade in voldoende mate waarschijnlijk moet zijn. Een dergelijke argumentatie, die de in de bestreden beschikking vastgestelde feiten niet in twijfel trekt, moet worden geacht betrekking te hebben op de juridische kwalificatie van deze feiten in het licht van de criteria voor de toepassing van het begrip spoedeisendheid in het kader van kortgedingprocedures [zie, naar analogie, beschikking van de president van het Hof van 29 maart 2012, Golnisch/Parlement, C-569/11 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2012:199, punt 27].
- 113 Met het tweede onderdeel van het tweede middel wordt beoogd de zwaarte van de bewijslast aan te vechten die aan rekwiranten is opgelegd om aan te tonen dat de door hen aangevoerde schade in voldoende mate waarschijnlijk is. Uit vaste rechtspraak van het Hof volgt evenwel dat de gestelde schending van de toepasselijke bewijsregels een rechtsvraag betreft die in hogere voorziening kan worden onderzocht (arrest van 10 juli 2008, Bertelsmann en Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 114 In de derde plaats blijkt uit de in punt 73 van de onderhavige beschikking aangehaalde rechtspraak dat een partij een middel dan wel een argument dat zij niet voor het Gerecht heeft aangevoerd, niet voor het eerst voor het Hof kan aanvoeren.
- 115 Daarom moeten de argumenten van partijen die zijn gebaseerd op de aanhouding en de hechtenis van Puigdemont i Casamajó op Sardinië en op de in punt 99 van de onderhavige beschikking genoemde berichtgeving van de onderzoeksrechter van de Tribunal Supremo niet-ontvankelijk worden verklaard, aangezien deze argumenten niet in eerste aanleg zijn voorgelegd.
- 116 Daarentegen kan niet worden aangenomen dat de argumenten betreffende de signaleringen in SIS II en de noodzaak om rekening te houden met het risico dat rekwiranten in een andere lidstaat dan het Koninkrijk België, het Koninkrijk Spanje of de Franse Republiek worden aangehouden, voor het eerst voor het Hof zijn aangevoerd. Rekwiranten hebben zich namelijk in hun verzoek in kort geding herhaaldelijk beroepen op de voorzienbare gevolgen van de signaleringen in SIS II en twee keer het risico van aanhouding door de autoriteiten van elke lidstaat van de Unie vermeld. Dat dit een reëel risico is, was bovendien meer in detail uiteengezet in de opmerkingen van rekwiranten in eerste aanleg over de memorie van interventie van het Koninkrijk Spanje.

- 117 Daarom moet worden beoordeeld of de eerste drie onderdelen van het tweede middel gegrond zijn.
- 118 Blijkens de punten 46 tot en met 57 van de bestreden beschikking heeft de vicepresident van het Gerecht geoordeeld dat de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen en de signaleringen in SIS II niet volstonden als bewijs dat hun aanhouding met een voldoende mate van waarschijnlijkheid voorzienbaar was.
- 119 In het bijzonder heeft de vicepresident van het Gerecht, na onderzoek te hebben gedaan naar de maatregelen die de Belgische autoriteiten hadden getroffen naar aanleiding van de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen en tot het oordeel te zijn gekomen dat de tenuitvoerlegging van deze aanhoudingsbevelen was opgeschort, in punt 55 van de bestreden beschikking vastgesteld dat de door rekwiranten aangevoerde omstandigheid dat het Koninkrijk Spanje de signaleringen in SIS II niet had gewist, niet kon aantonen dat de aan de orde zijnde strafprocedure niet was opgeschort.
- 120 Hij heeft met name op grond hiervan in punt 58 van de beschikking geoordeeld dat de door rekwiranten aangevoerde schade niet bleek te kunnen worden aangemerkt als schade die vaststond dan wel met een voldoende mate van waarschijnlijkheid was aangetoond en dat rekwiranten er derhalve niet in waren geslaagd aan te tonen dat aan de voorwaarde van spoedeisendheid was voldaan.
- 121 Zoals rekwiranten aanvoeren, brengen de signaleringen in SIS II van personen die worden gezocht met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering in beginsel op zich echter de verplichting mee om de aldus signaleerde personen aan te houden.
- 122 Uit artikel 31, lid 1, van besluit 2007/533 betreffende de tenuitvoerlegging van de in die signalering gevraagde maatregel, gelezen in samenhang met artikel 27 van dat besluit, blijkt namelijk dat, wanneer kaderbesluit 2002/584 van toepassing is, een dergelijke signalering, waarbij een kopie van het Europees aanhoudingsbevel waarop die signalering is gebaseerd in SIS II wordt opgenomen, een krachtens dit kaderbesluit uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel vormt en dezelfde gevolgen heeft.
- 123 Bovendien bepaalt artikel 24, lid 1, van besluit 2007/533 dat, wanneer een lidstaat van oordeel is dat een signalering van personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht in strijd is met zijn nationale recht, internationale verplichtingen of wezenlijke nationale belangen, hij kan verlangen dat deze signalering wordt gemarkeerd, zodat de gevraagde maatregel op zijn grondgebied niet wordt uitgevoerd op grond van signalering.
- 124 Wanneer kaderbesluit 2002/584 van toepassing is, kan die markering, overeenkomstig artikel 25 van besluit 2007/533, slechts in een signalering in SIS II worden aangebracht wanneer de uitvoerende justitiële autoriteit de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel waarop deze signalering betrekking heeft, heeft geweigerd, of wanneer een bevoegde justitiële autoriteit heeft verzocht om die markering aan te brengen op basis van een algemene instructie of wanneer het in een specifiek geval duidelijk is dat de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel zal moeten worden geweigerd.

- 125 Voorts blijkt uit artikel 30 van besluit 2007/533 dat, indien de signalering betreffende personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht, is verricht op basis van een Europees aanhoudingsbevel, de Uniewetgever de onmogelijkheid van aanhouding alleen in overweging heeft genomen ingeval een markering is aangebracht overeenkomstig de procedures van artikel 24 of artikel 25 van dit besluit.
- 126 Dit betekent dat, tenzij wordt vastgesteld dat dit besluit stelselmatig ondoeltreffend is dan wel door elke lidstaat waarnaar de betrokken persoon zich kan begeven een markering is aangebracht – omstandigheden die in de bestreden beschikking niet zijn vastgesteld – een signalering in SIS II van personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht, op zich impliceert dat aanhouding van deze persoon zeer waarschijnlijk is.
- 127 Aangezien, zoals in punt 75 van de onderhavige beschikking in herinnering is gebracht, in een kortgedingprocedure aan de voorwaarde van spoedeisendheid kan worden voldaan zonder dat het intreden en de dreiging van de aangevoerde schade met absolute zekerheid worden aangetoond, moet in die situatie in beginsel worden aangenomen dat gestelde schade die voortvloeit uit een aanhouding van gesignaleerde personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht, met een voldoende mate van waarschijnlijkheid voorzienbaar is.
- 128 Derhalve kan de kortgedingrechter in die situatie niet op goede gronden van personen die aldus zijn gesignaleerd, eisen dat zij aanvullend bewijs leveren om aan te tonen dat hun aanhouding voorzienbaar is.
- 129 In het bijzonder kan, anders dan de vicepresident van het Gerecht in punt 47 van de bestreden beschikking heeft geoordeeld, van die personen niet worden verwacht dat zij aantonen dat de nationale uitvoerende autoriteiten zich aan hun verplichtingen van het Unierecht willen houden.
- 130 De omstandigheid dat een rechterlijke autoriteit van een lidstaat gedurende een bepaalde periode geen gevolg heeft gegeven aan een tegen deze personen uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel, zoals de vicepresident van het Gerecht in de punten 48 tot en met 50 van de bestreden beschikking met betrekking tot rekwiranten heeft vastgesteld, kan evenmin ertoe leiden dat aanhouding van diezelfde personen onvoldoende waarschijnlijk is.
- 131 Zonder een definitieve beslissing kan op basis van deze omstandigheid namelijk niet worden vastgesteld dat deze rechterlijke autoriteit uiteindelijk niet aan haar verplichtingen van het Unierecht zal voldoen. Verder geeft deze omstandigheid geen enkele indicatie omtrent de houding die de autoriteiten van andere lidstaten waarnaar de betrokken personen zich kunnen begeven, zullen aannemen.
- 132 Wat betreft de opschorting van de tenuitvoerlegging van de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen, waarnaar de punten 51 tot en met 56 van de bestreden beschikking verwijzen, moet worden vastgesteld dat, zolang de signaleringen in SIS II niet door de Spaanse autoriteiten zijn ingetrokken, deze opschorting geen invloed heeft op het feit dat de aanhouding van rekwiranten op grond van deze signaleringen kan worden voorzien.
- 133 Ervan uitgaande dat het oordeel van de vicepresident van het Gerecht in punt 55 van de bestreden beschikking over de relevantie van de signaleringen in SIS II in die zin moet worden gelezen dat dit inhield het Koninkrijk Spanje na het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-158/21 verplicht was om deze signaleringen in te trekken, is het voorts van belang te benadrukken dat,

gelet op het doel van een kortgedingprocedure, de mate van waarschijnlijkheid van het intreden van schade niet kan worden beoordeeld door ervan uit te gaan dat thans geldende besluiten van een lidstaat binnenkort door deze lidstaat zullen worden ingetrokken.

- 134 Uit het bovenstaande volgt dat de vicepresident van het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de juridische kwalificatie van de feiten door in punt 46 van de bestreden beschikking te oordelen dat rekwiranten niet hadden aangetoond dat hun aanhouding met een voldoende mate van waarschijnlijkheid viel te voorzien.
- 135 Bijgevolg moeten de eerste drie onderdelen van het tweede middel worden aanvaard.
- 136 Wat betreft de gevolgen van de fouten in de punten 45 en 46 van de bestreden beschikking, moet eraan worden herinnerd dat blijkens punt 41 van die beschikking rekwiranten schade hebben aangevoerd die zou voortvloeien uit de vrijheidsbeneming ten gevolge van zowel hun aanhouding als hun overlevering aan de Spaanse autoriteiten.
- 137 Hieruit volgt dat het oordeel van de vicepresident van het Gerecht in punt 58 van die beschikking dat rekwiranten er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat aan de voorwaarde van spoedeisendheid was voldaan, noodzakelijkerwijs berust op de afwijzing van de stelling van rekwiranten dat zij worden blootgesteld aan een voorzienbaar risico van aanhouding die hun ernstige en onherstelbare schade kan toebrengen.
- 138 Anders dan het Parlement stelt, kan dit oordeel dan ook niet rechtens genoegzaam worden gebaseerd op de vaststelling van de vicepresident van het Gerecht dat het risico dat rekwiranten aan de Spaanse autoriteiten worden overgeleverd niet met een voldoende mate van waarschijnlijkheid is aangetoond.
- 139 Aangezien de motivering in de punten 42 en 43 van de bestreden beschikking niet verwijst naar het risico van aanhouding van rekwiranten in een andere lidstaat dan de Franse Republiek, moet in die omstandigheden worden vastgesteld dat het oordeel van de vicepresident van het Gerecht in punt 58 van die beschikking wegens de fouten in de punten 45 en 46 van die beschikking aan een toereikende grondslag ontbreekt.
- 140 Dientengevolge moet worden vastgesteld of het dictum van de bestreden beschikking kan worden gebaseerd op de door respectievelijk het Parlement en het Koninkrijk Spanje voorgestelde vervangende motivering.

Verzoek tot vervanging van de motivering van het Parlement

Argumentatie

- 141 Het Parlement, ondersteund door het Koninkrijk Spanje, geeft het Hof in overweging om, indien het de middelen van rekwiranten zou aanvaarden, de motivering te vervangen door het oordeel dat de schade in verband met het door hen ingeroepen risico van aanhouding geen ernstige en onherstelbare schade is.

- 142 De door rekwiranten voorgestelde benadering miskent op dit punt het buitengewone karakter van voorlopige maatregelen, omdat het hiermee mogelijk wordt systematisch vast te stellen dat aan de voorwaarde van spoedeisendheid is voldaan in het geval de immuniteit van een lid van het Parlement dat weigert met de nationale autoriteiten mee te werken, wordt opgeheven.
- 143 Aangezien het doel van de parlementaire immuniteit is om iedere belemmering voor een goede werking van het Parlement te voorkomen, hadden rekwiranten bovendien moeten aantonen dat de litigieuze besluiten de verwezenlijking van zijn taken dreigden te belemmeren en dat de goede werking van het Parlement zich tegen ieder belemmering van de uitoefening van hun mandaat verzette. Rekwiranten hebben echter geenszins aangetoond dat de dwingende maatregelen die door een lidstaat tegen een lid van het Parlement kunnen worden genomen, schade toebrengen aan de onafhankelijkheid en de goede werking van deze instelling.
- 144 Rekwiranten vorderen dat het door het Parlement ingediende verzoek tot vervanging van de motivering wordt afgewezen.

Beoordeling

- 145 Volgens vaste rechtspraak van het Hof is voor de ontvankelijkheid van een verzoek tot vervanging van de motivering vereist dat er procesbelang bestaat, hetgeen veronderstelt dat de uitslag in het voordeel kan zijn van de partij die dit verzoek heeft ingediend. Dit kan het geval zijn wanneer het verzoek tot vervanging van de motivering een verweer vormt tegen een door de verzoekende partij aangevoerd middel (arrest van 24 februari 2022, Bernis e.a./GAR, C-364/20 P, niet gepubliceerd, EU:C:2022:115, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 146 Zoals in punt 75 van de onderhavige beschikking in herinnering is gebracht, is het aan de partij die om de voorlopige voorziening verzoekt om het bewijs te leveren dat zij ernstige en onherstelbare schade zou lijden indien zij de uitkomst van de procedure in de hoofdzaak moest afwachten.
- 147 Hoewel de vicepresident van het Gerecht ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanhouding van rekwiranten niet met een voldoende mate van waarschijnlijkheid kon worden voorzien, moet de beoordeling dat niet aan de voorwaarde van spoedeisendheid was voldaan derhalve niettemin worden bevestigd indien deze aanhouding rekwiranten geen ernstige en onherstelbare schade kon toebrengen.
- 148 Het verzoek tot vervanging van de motivering van het Parlement moet dus als ontvankelijk worden beschouwd.
- 149 Zoals door deze instelling terecht is opgemerkt, wordt de immuniteit van de leden van het Parlement uitsluitend in het belang van de Unie verleend. Deze immuniteit heeft meer bepaald tot doel, iedere belemmering voor de goede werking van deze instelling en dus voor de bevoegdheden ervan te voorkomen. Bijgevolg kan een lid van het Parlement dat met een besluit tot opheffing van zijn immuniteit wordt geconfronteerd zich niet alleen met succes beroepen, als ernstige en onherstelbare schade die hem door dat besluit rechtstreeks wordt toegebracht, op de aantasting door dat besluit van zijn recht om zijn mandaat onbelemmerd uit te oefenen, maar ook op die van de goede werking van het Parlement [zie in deze zin beschikking van de president van het Hof van 29 maart 2012, Gólnisch/Parlement, C-569/11 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2012:199, punt 29].

- 150 De kans op het optreden van ernstige en onherstelbare schade kon dan ook worden uitgesloten in een situatie waarin de opheffing van de immuniteit van een lid van het Parlement zich in een vroeg stadium van een tegen hem ingestelde strafprocedure voordeed, zonder dat werd vastgesteld of het huidige of verwachte verloop van deze procedure de uitoefening van de taken van dit parlements lid, zoals zijn deelname aan zittingen, aan parlementaire reizen of het opstellen van verslagen, daadwerkelijk kon belemmeren en het belang in verband met de goede werking van het Parlement zich tegen iedere belemmering voor de uitoefening van zijn mandaat verzette [zie in die zin beschikking van de president van het Hof van 29 maart 2012, Golnisch/Parlement, C-569/11 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2012:199, punt 30].
- 151 Deze oplossing kan niet worden toegepast op een situatie waarin de strafprocedure die de reden voor de opheffing van de parlementaire immuniteit was, jegens de betrokken parlementsleden reeds geleid heeft tot de uitvaardiging van Europese aanhoudingsbevelen en het aanbrengen van signaleringen van personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht.
- 152 De aldus vastgestelde maatregelen kunnen namelijk, indien de parlementaire immuniteit wordt opgeheven, ertoe leiden dat de betrokken parlementsleden ingevolge kaderbesluit 2002/584 en besluit 2007/533 worden aangehouden en zij in afwachting van de vaststelling van een besluit betreffende hun overlevering, eventueel enkele weken, in hechtenis blijven.
- 153 Een dergelijke vrijheidsbeneming, die zich bovendien meermaals en in diverse lidstaten kan voordoen, kan voor de betrokken parlementsleden een belemmering zijn voor de verrichting van de werkzaamheden die inherent zijn aan hun mandaat, zoals de deelname aan parlementaire reizen dan wel reizen met het oog op het maken van verslagen, en derhalve afbreuk doen aan de goede werking van het Parlement. Gelet op de aard van de werkzaamheden van een Europees afgevaardigde en diens missie om deze werkzaamheden in de gehele Unie te verrichten, moet worden vastgesteld dat van een dergelijke belemmering voor de uitoefening van het mandaat als lid van het Parlement sprake is, zonder dat van degene die zich daarop beroept wordt vereist dat hij specifieke gegevens overlegt betreffende de concrete werkzaamheden die hij eventueel in een andere lidstaat dan die waarin de parlementaire zittingen plaatsvinden, zou kunnen verrichten.
- 154 Daarbij moet nog worden vermeld dat de aldus geleden schade onherstelbaar is, aangezien het voor de betrokken parlementsleden – indien in een dergelijk geval de tenuitvoerlegging van de besluiten tot opheffing van immuniteit niet zou worden opgeschort – onmogelijk is om hun functie van Europees afgevaardigde in volle omvang tot aan het einde van hun mandaat te blijven uitoefenen (zie, naar analogie, beschikking van de president van het Hof van 31 juli 2003, Le Pen/Parlement, C-208/03 P-R, EU:C:2003:424, punt 102).
- 155 Derhalve moet worden vastgesteld dat de aanhouding van een lid van het Parlement en het feit dat hij in afwachting van een besluit betreffende zijn overlevering, eventueel enkele weken, in hechtenis blijft, hem ernstige en onherstelbare schade kunnen toebrengen.
- 156 Gelet op een en ander moet het door het Parlement ingediende verzoek tot vervanging van de motivering worden afgewezen.

Verzoek tot vervanging van de motivering van het Koninkrijk Spanje

Argumentatie

- 157 Het Koninkrijk Spanje betoogt dat in punt 43 van de bestreden beschikking sprake is van een onjuiste rechtsopvatting wat betreft de strekking van de litigieuze besluiten en stelt het Hof bijgevolg voor de motivering te vervangen door dit punt 43 te schrappen.
- 158 Primair verwijt het Koninkrijk Spanje de vicepresident van het Gerecht de functie van de kortgedingrechter te hebben overschreden door een uitlegging van de litigieuze besluiten te hebben gegeven die in wezen neerkomt op een uitspraak over een van de middelen die door rekwiranten zijn aangevoerd in het kader van hun beroep tot nietigverklaring.
- 159 Subsidiair betoogt het Koninkrijk Spanje dat de immuniteit van rekwiranten geheel door de litigieuze besluiten is opgeheven en dat er niet van kan worden uitgegaan dat zij zich nog kunnen beroepen op een vermeende „immuniteit bij reizen”, waarin het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie niet zou voorzien.
- 160 Voorts dient volgens het Koninkrijk Spanje de eerste volzin van punt 52 van de bestreden beschikking te worden gewijzigd, aangezien hierin zijn in eerste aanleg ingediende memorie van interventie onjuist wordt uitgelegd.
- 161 Rekwiranten vorderen dat het door het Koninkrijk Spanje ingediende verzoek tot vervanging van de motivering wordt afgewezen.

Beoordeling

- 162 Zoals in punt 145 van de onderhavige beschikking in herinnering is gebracht, is een verzoek tot vervanging van de motivering alleen ontvankelijk indien de uitslag in het voordeel kan zijn van de partij die dit verzoek heeft ingediend.
- 163 In casu beoogt het door het Koninkrijk Spanje ingediende verzoek tot vervanging van de motivering de intrekking van punt 43 van de bestreden beschikking en de wijziging van de eerste volzin van punt 52 van deze beschikking.
- 164 In de eerste plaats heeft de vicepresident van het Gerecht in punt 43 van deze beschikking in wezen geoordeeld dat de litigieuze besluiten de immuniteit die krachtens artikel 9, tweede alinea, van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie wordt verleend, niet hadden opgeheven. Hij heeft daaruit afgeleid dat rekwiranten zich niet konden beroepen op een vermeend risico te worden aangehouden tijdens een reis om aan een parlementaire zitting in Straatsburg deel te nemen of daarvan terug te keren.
- 165 De eventuele vervanging van de daarmee door de vicepresident gegeven motivering kan in het kader van de onderhavige procedure niet in het voordeel zijn van het Koninkrijk Spanje.
- 166 Wanneer namelijk wordt aanvaard, zoals het Koninkrijk Spanje voorstelt, dat de parlementaire immuniteit van rekwiranten bij de litigieuze besluiten geheel is opgeheven, dan wel althans niet wordt uitgesloten dat deze besluiten die uitwerking hebben, zou dit namelijk leiden tot de vaststelling dat rekwiranten eveneens op het grondgebied van de Franse Republiek kunnen

worden aangehouden en dat de schade waarop zij zich kunnen beroepen nog groter wordt doordat de litigieuze besluiten een belemmering kunnen vormen voor hun deelname aan de parlementaire zittingen.

- 167 De door het Koninkrijk Spanje voorgestelde vervanging van de motivering kan de fouten die door het Gerecht zijn gemaakt in de punten 44 en 45 van de bestreden beschikking echter niet compenseren.
- 168 In de tweede plaats moet wat betreft de wijziging van de in de eerste zin van punt 52 van de bestreden beschikking vermelde reden worden vastgesteld dat ook deze wijziging niet ten voordele kan zijn van het Koninkrijk Spanje.
- 169 Deze wijziging maakt het namelijk uitsluitend mogelijk een fout van de vicepresident van het Gerecht bij de uitlegging van de stukken van het Koninkrijk Spanje recht te zetten, maar heeft geen invloed op de vaststelling van de feiten in de bestreden beschikking dan wel op de kwalificatie daarvan.
- 170 Dit betekent dat het door het Koninkrijk Spanje ingediende verzoek tot vervanging van de motivering niet-ontvankelijk moet worden verklaard en de bestreden beschikking derhalve in haar geheel moet worden vernietigd zonder dat het nodig is het vierde en het vijfde onderdeel van het tweede middel te onderzoeken.

Incidentele hogere voorziening

- 171 Aangezien de bestreden beschikking in haar geheel wordt vernietigd, is de incidentele voorziening zonder voorwerp geraakt en behoeft daarover geen uitspraak te worden gedaan (zie, naar analogie, arrest van 25 januari 2022, Commissie/European Food e.a., C-638/19 P, EU:C:2022:50, punt 148 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Bij het Gerecht ingediend verzoek om voorlopige maatregelen

- 172 Overeenkomstig artikel 61, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan het Hof, in geval van vernietiging van de beslissing van het Gerecht, de zaak zelf afdoen wanneer deze in staat van wijzen is, dan wel haar voor afdoening terugverwijzen naar het Gerecht. Deze bepaling is ook van toepassing op de hogere voorzieningen die krachtens artikel 57, tweede alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie worden ingesteld [zie in die zin beschikking van de vicepresident van het Hof van 10 september 2020, Raad/Sharpston, C-424/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:705, punt 31 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 173 In casu beschikt het Hof over de gegevens die nodig zijn om een definitieve uitspraak te doen over het verzoek in kort geding van rekwiranten.
- 174 Aangezien partijen zich in de procedure in eerste aanleg ten volle hebben kunnen uitspreken over de drie voorwaarden die gelden voor voorlopige maatregelen, kan de omstandigheid dat de vicepresident van het Gerecht slechts een van deze voorwaarden heeft onderzocht er namelijk niet aan in de weg staan dat het Hof zelf een definitieve uitspraak doet over het verzoek in kort geding.

175 Daartoe dient in herinnering te worden gebracht dat ingevolge artikel 156, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, de verzoeken in kort geding een duidelijke omschrijving moeten bevatten van het voorwerp van het geschil en van de omstandigheden waaruit het spoedeisende karakter van het verzoek blijkt, alsmede de middelen, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan de voorlopige maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt. Zo kunnen volgens vaste rechtspraak van het Hof de opschorting van de tenuitvoerlegging en andere voorlopige maatregelen door de rechter in kort geding worden toegekend indien komt vast te staan dat zij feitelijk en rechtens (*fumus boni juris*) aanvankelijk gerechtvaardigd zijn en dat zij spoedeisend zijn, in die zin dat zij, teneinde ernstige en onherstelbare schade voor de partij die om de maatregelen verzoekt te voorkomen, moeten worden vastgesteld en effect moeten sorteren vóór de uitspraak over het beroep ten gronde. Deze voorwaarden zijn cumulatief, zodat een verzoek om voorlopige maatregelen moet worden afgewezen, zodra een van deze voorwaarden niet is vervuld. In voorkomend geval kan de kortgedingrechter tevens overgaan tot afweging van de betrokken belangen [beschikking van de vicepresident van het Hof van 16 juli 2021, *Symrise/ECHA*, C-282/21 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2021:631, punt 26].

Ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak

Argumentatie

176 Het Parlement koestert „ernstige twijfel” over de ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak. Ten eerste kon ieder van de drie rekwiranten enkel verzoeken om nietigverklaring van het op hem betrekking hebbende besluit en dus niet van de besluiten betreffende de andere rekwiranten. Ten tweede hebben rekwiranten niet verduidelijkt in hoeverre elk door hen aangevoerd middel van toepassing is op elk litigieus besluit.

Beoordeling

177 Opgemerkt zij dat het probleem van de ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak in beginsel niet moet worden onderzocht in het kader van een procedure in kort geding, teneinde de beslissing in de hoofdzaak niet te prejudiciëren. Indien evenwel gesteld wordt dat het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is, dient de kortgedingrechter vast te stellen of het beroep bepaalde elementen bevat op grond waarvan op het eerste gezicht met een zekere mate van waarschijnlijkheid tot de ontvankelijkheid ervan kan worden geconcludeerd (zie in die zin beschikking van het Hof van 26 juni 2003, *België en Forum 187/Commissie*, in de gevoegde zaken C-182/03 R en C-217/03 R, EU:C:2003:385, punt 98).

178 In casu heeft het Parlement enkel „ernstige twijfel” geuit over de ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak, in wezen in verband met het feit dat elk van de rekwiranten geen procesbevoegdheid heeft ten aanzien van de besluiten betreffende de andere rekwiranten en met het feit dat er bepaalde middelen van het beroep tot nietigverklaring zijn ingediend.

179 Het Parlement blijkt dus niet te hebben aangevoerd dat het beroep in de hoofdzaak kennelijk niet-ontvankelijk is en ook niets te hebben aangedragen op grond waarvan, in het kader van het door de kortgedingrechter ambtshalve te verrichten summiere onderzoek van de ontvankelijkheid van dit verzoek, kan worden vastgesteld dat dit beroep waarschijnlijk in zijn geheel niet-ontvankelijk is.

- 180 Bijgevolg kan het verzoek in kort geding niet worden afgewezen wegens de niet-ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak.

Fumus boni juris

Argumentatie

- 181 Om de fumus boni juris aan te tonen, beroepen rekwiranten zich op acht middelen die zijn ingediend ter ondersteuning van het beroep in de hoofdzaak.
- 182 In hun argumentatie betreffende het derde middel, dat om te beginnen moet worden onderzocht, stellen rekwiranten met name dat bij de procedure ter vaststelling van de litigieuze besluiten het beginsel van onpartijdigheid uit artikel 41, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gelezen in samenhang met artikel 39, lid 2, is geschonden.
- 183 Punt 8 van de mededeling aan de leden van de Commissie JURI van het Parlement van 19 november 2019, waarbij de op de verzoeken tot opheffing van de immuniteit toepasselijke beginselen zijn vastgesteld, bepaalt dat de functie van rapporteur gelijkelijk tussen de politieke fracties rouleert, maar sluit uit dat deze rapporteur tot dezelfde politieke fractie kan behoren dan wel in dezelfde lidstaat kan zijn verkozen als de afgevaardigde wiens immuniteit in het geding is.
- 184 De rapporteur van de litigieuze besluiten zou echter lid zijn geweest van dezelfde politieke fractie als de politieke partij VOX, die de „actio popularis” in de tegen rekwiranten gevoerde strafprocedure heeft ingesteld. Hij heeft ook een vergadering van deze politieke partij voorgezeten waarin hij de slogan „Puigdemont in de gevangenis” heeft gesteund.
- 185 Bovendien hebben de voorzitter van de Commissie JURI en de politieke partij waartoe hij behoort, zich zeer vijandig tegen rekwiranten opgesteld en voor een strategie gekozen die erop gericht was hen te beletten om na hun verkiezing in het Parlement zitting te nemen.
- 186 Volgens het Parlement heeft de procedure betreffende de opheffing van de immuniteit van een lid van deze instelling een politiek karakter en kunnen daarvoor dus niet dezelfde regels gelden als voor een disciplinaire of rechterlijke procedure. Bijgevolg is het feit dat de rapporteur en de voorzitter van de Commissie JURI tot een andere politieke fractie behoren dan die van de betrokken afgevaardigde, op zich geen schending van het onpartijdigheidsbeginsel.
- 187 Om dezelfde redenen is de omstandigheid dat de rapporteur en de voorzitter van de Commissie JURI naar verluidt politieke verklaringen hebben afgelegd die afwijken van het door rekwiranten bepleite politieke programma, irrelevant. Daarbij worden de stellingen van rekwiranten over dit onderwerp niet met concrete bewijzen ondersteund.

Beoordeling

- 188 Volgens vaste rechtspraak van het Hof is aan de voorwaarde inzake de fumus boni juris voldaan wanneer minstens een van de middelen die de om voorlopige maatregelen verzoekende partij ter ondersteuning van het beroep in de hoofdzaak heeft aangevoerd, op het eerste gezicht niet volstrekt ongegrond lijkt. Dit is met name het geval wanneer uit een van de aangevoerde middelen blijkt dat er sprake is van moeilijke juridische kwesties waarvan de oplossing niet voor

de hand ligt en die dus een nader onderzoek verdienen dat niet door de rechter in kort geding kan worden verricht, maar in de procedure in de hoofdzaak dient te worden uitgevoerd, of wanneer het debat tussen de partijen wijst op een aanzienlijke juridische controverse waarvan de oplossing niet bij voorbaat vaststaat (beschikking van 17 december 2018, Commissie/Polen, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

- 189 Tussen partijen is in de eerste plaats in geschil of in het kader van een procedure betreffende een verzoek tot opheffing van de immuniteit van een lid van het Parlement het onpartijdigheidsbeginsel van toepassing is op de rapporteur en de voorzitter van de Commissie JURI.
- 190 Op dit punt is het van belang op te merken dat het Hof over deze rechtsvraag nog geen uitspraak heeft gedaan.
- 191 Voorts kan, gelet op het bij uitstek politieke karakter van parlementaire procedures, niet op het eerste gezicht duidelijk vaststaan dat op die procedure alle procedurele vereisten voor administratieve procedures in het algemeen van toepassing zijn.
- 192 Aangezien een lid van het Parlement als gevolg van het besluit tot opheffing van diens immuniteit een essentieel element verliest van de status van Europees afgevaardigde, die de leden van deze instelling gedurende de gehele zittingsduur van een zittingsperiode ervan op voet van gelijkheid genieten (zie in die zin arrest van 19 december 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, punt 78), moet de procedure die tot de vaststelling van dat besluit kan leiden, de betrokken Europese afgevaardigde daarom noodzakelijkerwijs voldoende individuele garanties verstrekken.
- 193 Daarbij vermeldt artikel 41, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld, zonder onderscheid te maken tussen de betrokken instellingen dan wel naargelang de procedure in het kader waarvan deze zaken worden behandeld.
- 194 Hoewel deze bepaling in een procedure met betrekking tot een zetel in het Parlement die wegens het verval van het mandaat van een lid van deze instelling vacant was, inderdaad niet toepasselijk is verklaard, lag aan deze uitkomst niet de politieke aard van deze procedure ten grondslag, maar het feit dat het Parlement in deze procedure over geen enkele beoordelingsmarge beschikte [beschikking van de vicepresident van het Hof van 8 oktober 2020, Junqueras i Vies/Parlement, C-201/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:818, punten 93 en 94].
- 195 Aangezien noch het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie, noch het Reglement van het Parlement specifiek aangeeft in welke gevallen de immuniteit van een lid van deze instelling moet worden opgeheven, beschikt het Parlement a priori over een ruime discretionaire bevoegdheid wanneer het een besluit neemt over een verzoek tot opheffing van de immuniteit van een van deze leden.
- 196 Het in punt 8 van de mededeling aan de leden van de Commissie JURI vermelde beginsel, dat in punt 183 van de onderhavige beschikking is genoemd, en op grond waarvan de rapporteur niet tot dezelfde politieke fractie moet behoren dan wel niet in dezelfde lidstaat moet zijn verkozen als de afgevaardigde wiens immuniteit in het geding is, pleit er overigens voor dat de praktijk van het Parlement juist erop is gericht de rapporteur althans een zekere mate van onpartijdigheid te verstrekken.

- 197 Gelet hierop moet worden geoordeeld dat de toepasselijkheid van het onpartijdigheidsbeginsel op de rapporteur en de voorzitter van de Commissie JURI in het kader van een procedure betreffende een verzoek tot opheffing van de immuniteit van een lid van het Parlement een vraagstuk is waarover een aanzienlijke juridische controverse bestaat waarvan de oplossing niet bij voorbaat vaststaat.
- 198 Indien zou worden vastgesteld dat dit beginsel van toepassing is, moet in de tweede plaats in het kader van het onderzoek van het derde middel van het beroep in de hoofdzaak worden bepaald of de door rekwiranten naar voren gebrachte aspecten volstaan om schending van het onpartijdigheidsbeginsel aan te tonen.
- 199 Volgens dit beginsel zijn instellingen, organen en instanties van de Unie verplicht om te voldoen aan het vereiste van onpartijdigheid, en wel aan beide componenten daarvan, te weten enerzijds de subjectieve onpartijdigheid, op grond waarvan geen enkel lid van de betrokken instelling blijk mag geven van vooringenomenheid of persoonlijke vooroordelen, en anderzijds de objectieve onpartijdigheid, op grond waarvan die instelling voldoende waarborgen moet bieden om elke gerechtvaardigde twijfel over een eventueel vooroordeel uit te sluiten (zie in die zin arrest van 25 februari 2021, Dalli/Commissie, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punt 112 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 200 In casu kan het door rekwiranten naar voren gebrachte gedrag van de rapporteur en de voorzitter van de Commissie JURI op het eerste gezicht een uiting zijn van vooringenomenheid of een negatief persoonlijk vooroordeel jegens hen.
- 201 Het is echter aan de rechter ten gronde om te beoordelen of dit gedrag daadwerkelijk vaststaat, aangezien het Parlement stelt dat de door rekwiranten overgelegde stukken dit gedrag niet aantonen, zonder evenwel te ontkennen dat daarvan sprake is geweest.
- 202 Overigens wordt niet betwist dat de politieke partij VOX zich in een zeer bijzondere situatie bevindt, aangezien deze partij een directe rol speelt in de tegen rekwiranten ingestelde strafprocedure en uit dien hoofde direct bij de prejudiciële procedure in zaak C-158/21 is betrokken.
- 203 Evenzo blijkt, zoals in de bijlagen bij het verzoek in kort geding wordt aangegeven, uit de beschikking van 19 november 2020, Buxadé Villalba e.a./Parlement (T-32/20, niet gepubliceerd, EU:T:2020:552), dat de leden van het Parlement die tot deze partij behoren, bij het Gerecht een beroep hebben ingesteld tot nietigverklaring van het „nemen van akte” door het Parlement van de verkiezing als Europees afgevaardigde van twee van de rekwiranten.
- 204 Gelet hierop kan na het summiere onderzoek dat door de kortgedingrechter moet worden verricht, niet worden uitgesloten dat het feit dat de rapporteur behoort tot een politieke fractie waarbinnen de Europese afgevaardigden van de politieke partij VOX zitting hebben, legitieme twijfel kan scheppen omtrent een eventueel negatief vooroordeel jegens rekwiranten.
- 205 Derhalve blijkt, zonder in dit stadium uitspraak te doen over de gegrondheid van dit derde middel, waartoe alleen de rechter ten gronde bevoegd is, dat dit middel niet kan worden geacht volstrekt ongegrond te zijn.

- 206 In aanmerking nemende dat dit middel, bij aanvaarding door de rechter ten gronde, kan leiden tot de nietigverklaring van de litigieuze besluiten, moet worden vastgesteld dat aan de voorwaarde van de *fumus boni juris* is voldaan.

Spoeisendheid

Argumentatie

- 207 Om aan te tonen dat aan de voorwaarde van spoedisendheid is voldaan, betogen rekwiranten dat hun waarschijnlijke aanhouding, in voorkomend geval gevolgd door hun overlevering aan de Spaanse autoriteiten, ernstige en onherstelbare schade aan hen toebrengt, doordat inbreuk wordt gemaakt op hun recht om hun functie van Europees afgevaardigde uit te oefenen.
- 208 Door de combinatie tussen de litigieuze besluiten enerzijds en de jegens hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen en verrichte signaleringen in SIS II anderzijds, worden rekwiranten blootgesteld aan een hoog risico van aanhouding en overlevering aan de Spaanse autoriteiten wegens de verplichtingen die door deze Europese aanhoudingsbevelen en signaleringen worden opgelegd aan de autoriteiten van alle lidstaten. Dit risico kan zich verwezenlijken wanneer zij zich naar Straatsburg begeven om deel te nemen aan de parlementaire zittingen, maar ook bij de vele werkzaamheden die rekwiranten in de gehele Unie als Europees afgevaardigden moeten verrichten.
- 209 Weliswaar heeft Puigdemont i Casamajó in het verleden in verschillende lidstaten kunnen reizen zonder te worden aangehouden, maar dit wordt verklaard doordat er tussen oktober 2017 en zijn verkiezing in het Europees Parlement geen Europees aanhoudingsbevel tegen hem bestond. Hij zou pas in maart 2018 voor het eerst naar een andere lidstaat dan het Koninkrijk België zijn gereisd terwijl er een Europees aanhoudingsbevel tegen hem was uitgevaardigd, hetgeen verklaart waarom hij toen door de Duitse autoriteiten werd aangehouden.
- 210 Het door het Koninkrijk Spanje naar voren gebrachte argument dat de tenuitvoerlegging van de Europese aanhoudingsbevelen is opgeschort omdat de Tribunal Supremo een verzoek om een prejudiciële beslissing bij het Hof heeft ingediend, moet overigens worden afgewezen. Een dergelijke opschorting vloeit namelijk niet voort uit de rechtspraak van het Hof, en de Spaanse autoriteiten hebben besloten de signaleringen in SIS II te handhaven, waarmee zij laten zien dat zij nog altijd de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen ten uitvoer willen leggen.
- 211 Ten slotte menen rekwiranten dat een eventuele nietigverklaring van de litigieuze besluiten te laat komt om hen tegen het door hen aangevoerde risico te beschermen en dus niet volstaat om het voor hen mogelijk te maken hun mandaat als Europees afgevaardigde uit te oefenen.
- 212 Het Parlement stelt om te beginnen dat de litigieuze besluiten niet de doorslaggevende oorzaak zijn voor de door rekwiranten aangevoerde schade. Deze vloeit voort uit de door de Spaanse autoriteiten vastgestelde besluiten, aangezien in de litigieuze besluiten enkel een van de procedurele hinderpalen voor de tenuitvoerlegging van deze besluiten wordt weggenomen.
- 213 In de tweede plaats is de situatie in België volgens het Parlement van bijzonder belang, aangezien ten minste twee rekwiranten aldaar lijken te wonen en de Europees afgevaardigden aldaar deels werkzaam zijn. De Belgische rechterlijke autoriteiten hebben echter voortdurend geweigerd de

Europese aanhoudingsbevelen die waren uitgevaardigd tegen rekwiranten – zelfs nog voordat zij parlementaire immuniteit genoten – en tegen andere personen die voor samenhangende feiten werden gezocht, definitief ten uitvoer te leggen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat het standpunt van deze rechterlijke autoriteiten in afwachting van de beslissing van het Hof in zaak C-158/21 zal veranderen.

- 214 Hoewel de litigieuze besluiten geen effect sorteren in Spanje, tonen rekwiranten in de derde plaats niet aan dat zij daadwerkelijk gevaar lopen te worden aangehouden en door andere lidstaten dan het Koninkrijk België aan de Spaanse autoriteiten te worden overgeleverd, hoewel zij regelmatig in de Unie reizen. Het verband tussen eventuele reizen naar andere lidstaten dan het Koninkrijk België en hun functie van Europees afgevaardigde is evenmin aangetoond. Aangezien de immuniteit als bedoeld in artikel 9, tweede alinea, van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie niet is opgeheven, kunnen zij zich met name vrijelijk naar Straatsburg begeven om aan de parlementaire zittingen deel te nemen.
- 215 In de vierde plaats kan het gewone verloop van een rechterlijke procedure in een lidstaat hoe dan ook geen ernstige en onherstelbare schade vormen.
- 216 Volgens het Koninkrijk Spanje zijn de litigieuze besluiten geen doorslaggevende oorzaak voor de door rekwiranten aangevoerde schade. Aangezien rekwiranten in België wonen en zij zich naar Brussel (België) en Straatsburg moeten begeven om hun mandaat uit te oefenen, blijkt de uitoefening van hun mandaat als Europees afgevaardigde bovendien niet te kunnen worden belemmerd door een eventuele hechtenis in Spanje.
- 217 Voorts lijkt geen enkele lidstaat enige procedure te hebben ingesteld om de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen ten uitvoer te leggen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat een lidstaat overgaat tot de tenuitvoerlegging van deze tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen zolang de prejudiciële procedure in zaak C-158/21 aanhangig is. De indiening van een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU leidt namelijk tot schorsing van de behandeling van de nationale procedure, waaronder ook de procedure om een uitspraak over deze Europese aanhoudingsbevelen te verkrijgen.

Beoordeling

- 218 Zoals in punt 75 van de onderhavige beschikking in herinnering is gebracht, moet de spoedeisendheid worden getoetst aan de hand van de vraag of een voorlopige beslissing noodzakelijk is ter voorkoming van ernstige en onherstelbare schade voor de partij die om de voorlopige bescherming verzoekt. Het staat aan deze partij om het bewijs te leveren dat zij dergelijke schade zou lijden indien zij de uitkomst van de procedure ten gronde zou moeten afwachten. Het is weliswaar juist dat het bewijs geen absolute zekerheid behoeft te verschaffen omtrent het intreden en de dreiging van de gestelde schade, en daarvoor volstaat dat deze schade met een zekere mate van waarschijnlijkheid kan worden voorzien, maar dat neemt niet weg dat de partij die om een voorlopige maatregel verzoekt, gehouden blijft om de feiten te bewijzen die worden geacht ten grondslag te liggen aan de kans op die schade.
- 219 In casu wordt niet betwist dat de Spaanse rechterlijke autoriteiten tegen elke rekwirant een Europees aanhoudingsbevel hebben uitgevaardigd en dat rekwiranten staan gesignaleerd als personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht.

- 220 Uit de punten 88 tot en met 92 van de onderhavige beschikking vloeit voort dat de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel door een rechterlijke autoriteit van een lidstaat met name de andere lidstaten verplicht om de gezochte persoon aan te houden en in afwachting van een uitspraak over de overlevering te beslissen over de voortzetting van zijn hechtenis.
- 221 Evenzo blijkt uit de punten 121 tot en met 125 van de onderhavige beschikking dat een signalering in SIS II van personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering worden gezocht op zich in beginsel een verplichting meebrengt tot aanhouding van de aldus gesignaleerde personen, tenzij die signaleringen zijn gemarkeerd.
- 222 Voorts brengt een Europees aanhoudingsbevel niet alleen de verplichting tot aanhouding van de gezochte persoon mee, maar ook die tot overlevering van deze persoon aan de uitvaardigende rechterlijke autoriteit.
- 223 Zo volgt uit vaste rechtspraak van het Hof dat kaderbesluit 2002/584 met de instelling van een vereenvoudigde en efficiëntere regeling voor de overlevering van personen die veroordeeld zijn of ervan verdacht worden strafbare feiten te hebben gepleegd, beoogt de justitiële samenwerking te vergemakkelijken en te bespoedigen, en daardoor bij te dragen tot de verwezenlijking van de opdracht van de Unie om een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht te worden die berust op de hoge mate van vertrouwen die tussen de lidstaten moet bestaan [arrest van 29 april 2021, X (Europees aanhoudingsbevel – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 224 Op het door kaderbesluit 2002/584 geregelde gebied komt het beginsel van wederzijdse erkenning, dat blijkens overweging 6 van dat kaderbesluit de hoeksteen van de gerechtelijke samenwerking in strafzaken vormt, tot uitdrukking in artikel 1, lid 2, van het kaderbesluit, waarin de regel is neergelegd dat de lidstaten zich ertoe verbinden om, op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning en overeenkomstig de bepalingen van dit kaderbesluit, elk Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen [arrest van 29 april 2021, X (Europees aanhoudingsbevel – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 225 De uitvoerende rechterlijke autoriteiten mogen in beginsel dus slechts weigeren een dergelijk bevel ten uitvoer te leggen op de exhaustief in kaderbesluit 2002/584 opgesomde gronden tot weigering van tenuitvoerlegging, en aan de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel mogen enkel de in artikel 5 van dat kaderbesluit limitatief genoemde voorwaarden worden verbonden. De tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel is dus de regel en de weigering van de tenuitvoerlegging is de uitzondering, die strikt moet worden uitgelegd [arrest van 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Onafhankelijkheid van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit), C-354/20 PPU en C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 226 Het Parlement noch het Koninkrijk Spanje stelt dat de tenuitvoerlegging van de betrokken Europese aanhoudingsbevelen zou moeten worden geweigerd overeenkomstig de in kaderbesluit 2002/584 opgesomde gronden tot weigering van tenuitvoerlegging, of dat de signaleringen in SIS II gemarkeerd zouden zijn.
- 227 Evenmin wordt aangevoerd of, a fortiori, aangetoond dat kaderbesluit 2002/584 en besluit 2007/533 in het algemeen niet door de lidstaten zouden worden toegepast.

- 228 Hoewel het Parlement niettemin betoogt dat de lidstaten – gezien de omstandigheid dat Puigdemont i Casamajó zich naar verschillende lidstaten heeft begeven zonder te worden aangehouden terwijl hij geen parlementaire immuniteit genoot – duidelijk terughoudend zijn om gevolg te geven aan de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen, moet worden vastgesteld dat deze stelling niet door enig bewijs wordt gestaafd en door rekwiranten uitdrukkelijk wordt betwist.
- 229 Daarnaast kan het feit dat de Belgische autoriteiten niet waren overgegaan tot overlevering van rekwiranten aan de Spaanse autoriteiten niet uitsluiten dat de aanhouding van deze personen zeer waarschijnlijk is, om de in punt 131 van de onderhavige beschikking vermelde redenen.
- 230 Ook het door het Koninkrijk Spanje naar voren gebrachte argument dat de door rekwiranten aangevoerde schade niet kan ontstaan omdat de tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen waren opgeschort als gevolg van de indiening van een verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-158/21, moet worden afgewezen.
- 231 Ingevolge artikel 23 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie schorst de nationale rechterlijke instantie die het Hof om een prejudiciële beslissing verzoekt, de behandeling van de procedure in de hoofdzaak.
- 232 Uit het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-158/21 komt echter naar voren dat dit verzoek ertoe strekt vast te stellen of de door de Tribunal Supremo tegen verschillende gezochte personen, waaronder rekwiranten, uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen moeten worden gehandhaafd of ingetrokken en, wat meer specifiek de rekwiranten betreft, ertoe strekt vast te stellen welke aanvullende gegevens aan de uitvoerende rechterlijke autoriteiten moeten worden verstrekt om de overlevering van rekwiranten te vergemakkelijken.
- 233 Hieruit volgt dat de beslissing om de behandeling van de procedure in de hoofdzaak in zaak C-158/21 te schorsen, inhoudt dat de Tribunal Supremo zich niet over het handhaven of het intrekken van de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen wil uitspreken voordat het Hof op de gestelde prejudiciële vragen heeft geantwoord.
- 234 Nu een officiële beslissing van het Tribunal Supremo op dit punt ontbreekt, kan er echter niet van worden uitgegaan dat deze rechterlijke instantie de reeds uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen ter discussie heeft willen stellen of de tenuitvoerlegging ervan heeft willen opschorten. Deze opschorting, waarin kaderbesluit 2002/584 overigens niet voorziet, kan niet rechtstreeks voortvloeien uit artikel 23 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat geenszins bepaalt dat de tenuitvoerlegging van de maatregelen die door de verwijzende rechter in de procedure in de hoofdzaak worden vastgesteld voordat de prejudiciële beslissing wordt gegeven, noodzakelijkerwijs wordt opgeschort in afwachting van deze beslissing.
- 235 Daarom moet worden vastgesteld dat rekwiranten rechtens genoegzaam hebben aangetoond dat hun aanhouding en overlevering aan de Spaanse autoriteiten met een voldoende mate van waarschijnlijkheid kunnen worden voorzien indien de tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten niet wordt opgeschort.
- 236 Uit de overwegingen in de punten 149 tot en met 155 van de onderhavige beschikking vloeit evenwel voort dat een eventuele aanhouding op grond van een Europees aanhoudingsbevel of een signalering van personen die met het oog op aanhouding ten behoeve van overlevering

worden gezocht, hun ernstige en onherstelbare schade kan toebrengen. Hetzelfde geldt, a fortiori, voor een overlevering van rekwiranten aan de Spaanse autoriteiten, die tot een langdurige vrijheidsbeneming kan leiden.

- 237 Daaraan moet worden toegevoegd dat het argument van het Parlement en het Koninkrijk Spanje dat niet aan de voorwaarde van spoedeisendheid is voldaan omdat de litigieuze besluiten niet de doorslaggevende oorzaak zijn voor de schade die rekwiranten dreigen te lijden, moet worden afgewezen.
- 238 In geval van een verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van een handeling is de toekenning van voorlopige maatregelen inderdaad slechts gerechtvaardigd indien de betrokken handeling de doorslaggevende oorzaak van de gestelde ernstige en onherstelbare schade is [beschikking van de vicepresident van 17 december 2020, Anglo Austrian AAB en Belegging-Maatschappij „Far-East”/ECB, C-114/20 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2020:1059, punt 54 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 239 Uit deze rechtspraak vloeit voort dat geen uitspraak tot opschorting van de tenuitvoerlegging van een handeling moet worden gedaan wanneer de oorsprong van de aangevoerde schade voornamelijk is gelegen in factoren die losstaan van die handeling en niet is aangetoond dat deze handeling op doorslaggevende wijze bijdraagt aan het ontstaan van deze schade. In een dergelijk geval kan deze opschorting van de tenuitvoerlegging namelijk niet voorkomen dat de partij die daarom vraagt, ernstige en onherstelbare schade wordt toegebracht.
- 240 In casu was de parlementaire immuniteit die rekwiranten genoten vóór de vaststelling van de litigieuze besluiten een doorslaggevende belemmering voor hun aanhouding en hun overlevering op grond van de tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen en de signaleringen in SIS II. Dit betekent dat de litigieuze besluiten een cruciale voorwaarde zijn voor het intreden van de schade waarop rekwiranten zich beroepen en dat, indien de tenuitvoerlegging van deze besluiten wordt opgeschort, die schade zal kunnen worden uitgesloten.
- 241 Derhalve moet worden vastgesteld dat rekwiranten hebben aangetoond dat aan de voorwaarde van spoedeisendheid is voldaan.

Belangenafweging

Argumentatie

- 242 Volgens rekwiranten is het in het algemeen belang dat de samenstelling van het Parlement een weerspiegeling vormt van de vrije keuze van de burgers van de Unie voor de personen door wie zij tijdens een bepaalde zittingsperiode wensen te worden vertegenwoordigd en tevens dat zijn leden hun functie gedurende de volle termijn van hun mandaat kunnen uitoefenen. Hieruit volgt dat het algemeen belang en het belang van rekwiranten, vooral in verband met hun individuele vrijheid en hun vrijheid van verkeer, samenvallen.
- 243 Bovendien zou de nietigverklaring van de litigieuze besluiten de situatie die voortvloeit uit de toepassing ervan niet kunnen herstellen, aangezien rekwiranten bij overlevering aan de Spaanse autoriteiten niet meer worden beschermd door de immuniteit als bedoeld in artikel 9, eerste alinea, onder b), van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie.

- 244 Voorts zou de toekenning van de verzochte voorlopige maatregel slechts tot gevolg hebben dat de tenuitvoerlegging van de tegen rekwiranten uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen verdere vertraging oploopt na al te zijn uitgesteld door het feit dat eerder tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen tweemaal zijn ingetrokken en een lange termijn is verstreken voordat nieuwe Europese aanhoudingsbevelen waren uitgevaardigd.
- 245 Volgens het Parlement is het doel van de parlementaire immuniteit niet om nationale rechterlijke procedures te vertragen of Europese afgevaardigden een mogelijkheid te bieden om aan de rechtspleging te ontkomen, maar om de onafhankelijkheid van het Parlement te waarborgen.
- 246 Overeenkomstig artikel 4, leden 2 en 3, VEU, moeten de constitutionele belangen van het Koninkrijk Spanje in aanmerking worden genomen. Aangezien het Parlement zich ondubbelzinnig heeft uitgesproken ten faveure van de opheffing van de immuniteit van rekwiranten, belemmert de in deze lidstaat ingestelde strafprocedure de institutionele rechten van het Parlement niet.
- 247 Volgens het Koninkrijk Spanje stelt de toekenning van de verzochte voorlopige maatregel de belangenafweging die in het arrest van 19 december 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), is gemaakt, ter discussie. Uit de punten 91 tot en met 94 van dit arrest blijkt namelijk dat de nationale rechterlijke instantie kan beslissen de reeds vastgestelde veiligheidsmaatregelen te handhaven en te verzoeken om opheffing van de immuniteit van de betrokken Europese afgevaardigden. Wanneer het Parlement in dat kader eenmaal met de opheffing van deze immuniteit heeft ingestemd, houdt de opschorting van de tenuitvoerlegging van zijn besluit een buitensporige opoffering van het belang van de rechtspleging en de eerbiediging van de rechtsstaat in, wegens feiten die duidelijk dateren van vóór de verkiezing van rekwiranten in het Parlement en daarmee geen verband houden.

Beoordeling

- 248 In de meeste kortgedingprocedures blijkt zowel de toekenning als de weigering van opschorting van tenuitvoerlegging in zekere mate bepaalde definitieve gevolgen te kunnen hebben, en het staat aan de kortgedingrechter die om opschorting wordt verzocht om de aan de mogelijke oplossingen verbonden risico's tegen elkaar af te wegen. Concreet betekent dit met name dat wordt onderzocht of het belang van de partij die om de voorlopige maatregelen verzoekt, bij de opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling zwaarder weegt dan het belang dat door de onverwijldede tenuitvoerlegging daarvan wordt gediend. Bij dat onderzoek dient te worden uitgemaakt of de eventuele nietigverklaring van deze handeling door de rechter in de hoofdzaak, herstel van de vóór de onmiddellijke tenuitvoerlegging ervan bestaande situatie mogelijk zal maken en, omgekeerd, in hoeverre opschorting van de tenuitvoerlegging de verwezenlijking van de doelstellingen van de bestreden handeling zal verhinderen ingeval het beroep in de hoofdzaak wordt verworpen [zie in die zin beschikking van de vicepresident van het Hof van 10 januari 2018, *Commissie/RW*, C-442/17 P(R), niet gepubliceerd, EU:C:2018:6, punt 60, en beschikking van 8 april 2020, *Commissie/Polen*, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punt 104 en aldaar aangehaalde rechtspraak].
- 249 Wat in de eerste plaats het belang bij de toekenning van de verzochte voorlopige maatregelen betreft, blijkt uit het onderzoek van de voorwaarde van spoedeisendheid dat rekwiranten, indien de tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten niet wordt opgeschort, het gevaar lopen niet meer op effectieve wijze hun functie van Europees afgevaardigde uit te kunnen oefenen.

- 250 Op dit punt zij eraan herinnerd dat de werking van de Unie volgens de bewoordingen van artikel 10, lid 1, VEU, gegrond is op het beginsel van de representatieve democratie, dat een concrete uitwerking vormt van de democratie als een in artikel 2 VEU genoemde waarde. Ter toepassing van dit beginsel bepaalt artikel 14, lid 3, VEU, dat de leden van het Parlement door middel van rechtstreekse, vrije en geheime algemene verkiezingen voor een periode van vijf jaar worden gekozen (arrest van 19 december 2019, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, punten 63 en 64).
- 251 In dat kader beogen de immuniteiten die op voet van gelijkheid gedurende de gehele zittingsduur van een bepaalde zittingsperiode van het Parlement aan de leden ervan zijn toegekend, met name om het deze leden mogelijk te maken de op hen rustende taken uit te voeren (zie in die zin arrest van 19 december 2019, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, punten 76 en 78).
- 252 Deze immuniteiten hebben ook, overeenkomstig het beginsel van de representatieve democratie, als doelstelling te verzekeren dat de samenstelling van het Parlement een getrouwe en volledige weerspiegeling vormt van de door middel van rechtstreekse algemene verkiezingen gemaakte vrije keuze van de burgers van de Unie voor de personen door wie zij tijdens een bepaalde zittingsperiode wensen te worden vertegenwoordigd (zie in die zin arrest van 19 december 2019, *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, punten 82 en 83).
- 253 De opheffing van de immuniteit van een lid van het Parlement die onrechtmatig is en tot diens aanhouding of hechtenis zou leiden, kan de goede werking van de representatieve democratie binnen de Unie schaden.
- 254 De omstandigheid dat het Parlement in de litigieuze besluiten van mening was dat de immuniteit van rekwiranten kon worden opgeheven, kan niet aantonen dat de onverwijld tenuitvoerlegging van deze besluiten geen beletsel vormt voor de goede werking van deze instelling, aangezien het beroep in de hoofdzaak ertoe strekt de rechtmatigheid van deze besluiten te toetsen en op ten minste één middel berust dat op het eerste gezicht niet volstrekt ongegrond is.
- 255 Daarentegen dient er bij de afweging van de relevante belangen geen rekening te worden gehouden met het behoud van de individuele vrijheid en de vrijheid van verkeer van rekwiranten, aangezien, zoals in punt 149 van de onderhavige beschikking in herinnering is gebracht, een lid van het Parlement dat met een besluit tot opheffing van zijn immuniteit te maken heeft gekregen, enkel met succes kan aanvoeren dat dat besluit niet alleen zijn recht om zijn mandaat onbelemmerd uit te oefenen aantast, maar ook de goede werking van het Parlement.
- 256 In de tweede plaats moet wat het belang bij de onverwijld tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten betreft, worden benadrukt dat de opschorting van de tenuitvoerlegging van deze besluiten de door de Spaanse autoriteiten tegen rekwiranten ingestelde gerechtelijke procedure kan belemmeren, doordat zij hierdoor niet aan deze autoriteiten kunnen worden overgeleverd.
- 257 Anders dan het Parlement stelt, is deze onverwijld tenuitvoerlegging echter niet vereist voor de eerbiediging van artikel 4, lid 2, VEU, aangezien de parlementaire immuniteit geenszins afdoet aan de bevoegdheid van de lidstaten om binnen het door hun rechtsorde vastgestelde kader strafprocedures in te stellen, maar zich ertoe beperkt een evenwicht tussen deze bevoegdheid en het in artikel 10, lid 1, VEU, neergelegde beginsel van de representatieve democratie te waarborgen.

- 258 In de derde plaats moet wat de na de behandeling van het beroep in de hoofdzaak ontstane situatie betreft, worden opgemerkt dat een eventuele nietigverklaring van de litigieuze besluiten de situatie die door de onmiddellijke tenuitvoerlegging daarvan wordt veroorzaakt, niet kan herstellen, aangezien deze nietigverklaring te laat komt om te verhinderen dat de betrokken leden van het Parlement gedurende een belangrijk deel van hun mandaat hun functie niet ten volle hebben kunnen uitoefenen.
- 259 Bovendien zou, in geval van overlevering van rekwiranten aan de Spaanse autoriteiten, het latere herstel van hun immuniteit ingevolge artikel 9, eerste alinea, onder b), van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Unie geen enkel concreet gevolg hebben, aangezien rekwiranten deze immuniteit niet genieten op Spaans grondgebied.
- 260 Indien het beroep in de hoofdzaak uiteindelijk zou worden verworpen, blijkt omgekeerd niet uit het dossier dat de vertraging in de tegen rekwiranten ingestelde strafprocedure als gevolg van de opschorting van de tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten, een beletsel kan zijn voor de voltooiing van deze procedure.
- 261 Tevens dient te worden benadrukt dat deze procedure sinds 2017 loopt en het Koninkrijk Spanje geen verweer heeft gevoerd tegen de stelling van rekwiranten dat de duur van deze procedure deels het gevolg is van het feit dat eerder tegen hen uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevelen tweemaal zijn ingetrokken alsook van de lange termijn die is verstreken voordat nieuwe Europese aanhoudingsbevelen waren uitgevaardigd.
- 262 Aangezien toekenning van de verzochte voorlopige maatregelen overigens uitsluitend inhoudt dat de parlementaire immuniteit van rekwiranten tijdelijk wordt hersteld, zou hierdoor uiteindelijk enkel de al jaren bestaande status quo nog gedurende korte tijd worden gehandhaafd (zie, naar analogie, beschikking van de vicepresident van het Hof van 2 maart 2016, Evonik Degussa/Commissie, C-162/15 P-R, EU:C:2016:142, punt 114).
- 263 Gelet op een en ander pleit de afweging van de belangen vóór toekenning van de door rekwiranten verzochte voorlopige maatregelen.
- 264 Daarom dient de tenuitvoerlegging van de litigieuze besluiten te worden opgeschort.

Kosten

- 265 Volgens artikel 184, lid 2, van zijn Reglement voor de procesvoering beslist het Hof over de proceskosten wanneer de hogere voorziening gegrond is en het Hof de zaak zelf afdoet.
- 266 Wat de kosten van de procedure in hogere voorziening betreft, zij eraan herinnerd dat, krachtens artikel 138, lid 1, van dit Reglement, dat op grond van artikel 184, lid 1, ervan van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen, voor zover dit is gevorderd. Hoewel het Parlement en het Koninkrijk Spanje in het ongelijk zijn gesteld, hebben rekwiranten evenwel niet gevorderd hen in de kosten te verwijzen. Daarom draagt elke partij haar eigen kosten in verband met de procedure in hogere voorziening.
- 267 Wat de kosten van de door het Koninkrijk Spanje ingediende incidentele hogere voorziening betreft, beslist het Hof, ingevolge artikel 142, van zijn Reglement voor de procesvoering, dat op grond van artikel 184, lid 1, ervan van toepassing is op de procedure in hogere voorziening,

vrijelijk over de kosten in geval van afdoening zonder beslissing. Aangezien de afdoening zonder beslissing in de incidentele hogere voorziening voortvloeit uit de vernietiging van de bestreden beschikking na de door rekwiranten ingestelde hogere voorziening, moet in de onderhavige zaak worden beslist dat elke partij haar eigen kosten in verband met de procedure in de incidentele hogere voorziening draagt.

- 268 Wat de kosten van de procedure in eerste aanleg betreft, moet, ten eerste, overeenkomstig artikel 137 van het Reglement voor de procesvoering, dat op grond van artikel 184, lid 1, ervan van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, worden beslist dat de beslissing omtrent de kosten van het Parlement en rekwiranten wordt aangehouden.
- 269 Ingevolge artikel 140, lid 1, van datzelfde Reglement voor de procesvoering, dat op grond van artikel 184, lid 1, ervan van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, dragen, ten tweede, de lidstaten en de instellingen die in het geding hebben geïntervenieerd, hun eigen kosten. Bijgevolg draagt het Koninkrijk Spanje, als interveniërende partij in eerste aanleg, zijn eigen kosten in verband met de procedure in eerste aanleg.

De vicepresident van het Hof beschikt:

- 1) **De beschikking van de vicepresident van het Gerecht van de Europese Unie van 30 juli 2021, Puigdemont i Casamajó e.a./Parlement (T-272/21 R, niet gepubliceerd, EU:T:2021:497), wordt vernietigd.**
- 2) **De tenuitvoerlegging van de besluiten P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 en P9_TA(2021)0061 van het Europees Parlement van 9 maart 2021 inzake de verzoeken tot opheffing van de immuniteit van Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres en Clara Ponsatí i Obiols, wordt opgeschort.**
- 3) **Puigdemont i Casamajó, Comín i Oliveres, Ponsatí i Obiols en het Europees Parlement dragen hun eigen kosten in verband met de procedure in hogere voorziening.**
- 4) **De beslissing omtrent de kosten van de procedure in eerste aanleg van Puigdemont i Casamajó, Comín i Oliveres, Ponsatí i Obiols en het Europees Parlement wordt aangehouden.**
- 5) **Het Koninkrijk Spanje draagt zijn eigen kosten in verband met zowel de procedure in eerste aanleg als de procedure in hogere voorziening.**

ondertekeningen